

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/133/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2622201363
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:2622201363.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Michaela Krajčová a JUDr. Natália Kolláriková, v právnej veci žalobcu: Východoslovenská energetika a.s., Mlynská 31, Košice, IČO: 44 483 767, zast. Vojčík & Partners BA, s.r.o., Hlavné námestie 5, Bratislava, IČO: 53 204 786 proti žalovanej: T. Z., Z.. XX.XX.XXXX, X. F. XX/XX, F., zast. MARCEL BIZNÁR, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava, IČO: 36 868 221, o zaplatenie 406,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 27C/12/2023-146 zo dňa 24. júla 2024, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky č.k. 27C/12/2023-146, zo dňa 24. júla 2024 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom č.k. 27C/12/2023-146, zo dňa 24.7.2024 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 368,84 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 368,84 eur od 01.09.2018 do zaplatenia; vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 81,62 %.

2. Žalobca (pôvodne innogy Slovensko s.r.o., Hviezdoslavovo námestie 13, Bratislava, IČO: 44 291 809) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Senica dňa 07.03.2022, domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 406,14 eur s príslušenstvom. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná ako odberateľ dňa 01.08.2013 uzavrela zmluvu o združenej dodávke plynu s dodávateľom innogy Slovensko, s.r.o. Podľa uzatvorenej Zmluvy sa žalobca zaviazal žalovanej dodávať plyn a zabezpečiť poskytovanie distribučných služieb. Žalovaná sa zaviazala plyn a distribučné služby odoberať, pričom za dodávku plynu a za poskytnuté distribučné služby sa zaviazala zaplatiť žalobcovi dohodnuté ceny. Odberné miesto dodávky plynu a poskytovania distribučných služieb bolo na adrese X. F. XX/XX, Malacky, s POD kódom odberného miesta: T Žalobca fakturoval žalovanej dodávku plynu, distribučné služby a ostatné regulované poplatky podľa údajov o spotrebe plynu zistených na odbernom mieste odpočtom určeného meradla alebo podľa typového diagramu dodávky v súlade s prevádzkovým poriadkom a technickými podmienkami. Zúčtovacie obdobie je vymedzené pravidelnými odpočtami určených meradiel. Žalobca vykonával vyúčtovanie odberu plynu formou vyúčtovacej faktúry za príslušné odberné miesto. Žalobca vystavil žalovanej dňa 19.12.2018 vyúčtovaciu faktúru č. XXXXXXXXXXXX za spotrebovaný zemný plyn a dodané distribučné služby v meranom období od 19.12.2017 do 18.12.2018. V predmetnom vyúčtovaní žalobca započítal aj poplatok za upomínanie vo výške 3,- eur. Žalobca vyčíslil v súlade s platným cenníkom cenu v uvedenom meranom období za spotrebovaný plyn a distribučné služby spolu vo výške 480,90 eur s DPH, ktorá bola tvorená: cenou za dodaný plyn spolu 220,83 eur, za distribúciu a prepravu plynu spolu 179,96 eur, spolu 480,90 eur (220,83 + 179,96) + DPH 80,11 eur = 480,90 eur. Žalovaná v meranom období vykonala preddavkové platby vo výške 471,60 eur. Žalobca tvrdil, že eviduje z vyúčtovacej faktúry č. XXXXXXXXXXXX dlh vo výške 12,30 eur. Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania s plnením svojich záväzkov, uplatňuje si žalobca aj zákonný úrok z omeškania. Žalobca vystavil žalovanej dňa 27.06.2019 vyúčtovaciu faktúru č. XXXXXXXXXXXX za spotrebovaný zemný plyn

a dodané distribučné služby v meranom období od 19.12.2018 do 20.06.2019. Splatnosť vyúčtovacej faktúry bola k 31.08.2019. V rámci danej faktúry žalobca započítal upomienky so splatnosťou ku dňu 12.02.2019, 10.03.2019, 08.04.2019, 08.05.2019 a 10.06.2019 a zároveň aj faktúru za prerušenie distribúcie z dôvodu neplatenia vo výške 83,02 eur. Žalobca vyčíslil v súlade s platným cenníkom cenu v uvedenom meranom období za spotrebovaný plyn a distribučné služby spolu vo výške 285,82 eur s DPH, ktorá bola tvorená: cenou za dodaný plyn spolu 135,40 eur, za distribúciu a prepravu plynu spolu 102,78 eur, spolu 238,18 eur (135,40 + 102,78) + DPH 47,64 eur = 285,82 eur. Žalovaná v meranom období neuhradila žiadne preddavkové platby. Na základe týchto skutočností žalobca eviduje z vyúčtovacej faktúry č. XXXXXXXXXXX dlh vo výške 393,84 eur. Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania s plnením svojich záväzkov, uplatňuje si žalobca aj zákonný úrok z omeškania. Žalobca tak celkovo eviduje pohľadávku vo výške 406,14 eur, ktorá pozostáva z neuhradenej faktúry č. XXXXXXXXXXX vo výške 12,30 eur a z neuhradenej faktúry č. 4254039578 vo výške 393,84 eur.

3. Okresný súd Senica uznesením č.k. 5Csp/10/2022-54 zo dňa 29.07.2022 rozhodol, že v konaní pokračuje so žalobcom ako právnym nástupcom pôvodného žalobcu.

4. Okresný súd Senica dňa 29.07.2022 vydal platobný rozkaz č.k. 5Csp/10/2022-55, voči ktorému podala žalovaná včas odpor. V podanom odpore žalovaná v prvom rade namietla miestnu príslušnosť Okresného súdu Senica na prejednanie danej veci. Ďalej uviedla, že nesúhlasí s uplatneným nárokom z dôvodu zániku zmluvy titulom prechodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v ktorej bolo zriadené odberné miesto (byt č. X v bytovom dome so súpisným číslom XX, vchod: XX nachádzajúci sa v k. ú. F. zapísaný na LV č. XXXX.). K prevodu vlastníckeho práva k uvedenému bytu došlo na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený rozhodnutím Okresného úradu Malacky č. V-5134/2018, zo dňa 20.09.2018. Uvedenú skutočnosť žalovaná oznámila právnenému predchodcovi e-mailom zo dňa 16.01.2019. Právny predchodca žalovaného v odpovedi na e-mail žalovanej zo dňa 16.01.2019 uviedol, že mailovú žiadosť nie je možné akceptovať, s čím však žalovaná nesúhlasí. Žalobca v rozpore s obchodnými podmienkami vo veci ukončenia zmluvy nekonal. Žalovaná od roku 2019 byt, v ktorom bolo zriadené odberné miesto, neužívala. Faktúry, ktorými právny predchodca vyúčtoval dodaný tovar, resp. služby, žalovanej neboli vôbec doručené. Z uvedeného dôvodu sa žalovaná ani nemohla dostať do omeškania s úhradou dlžnej sumy. Žalovaná sa o záväzku voči žalobcovi dozvedela až na základe doručeného platobného rozkazu. Z dôvodu zániku zmluvy nemohol žalovanej vzniknúť záväzok, ktorý si žalobca uplatnil v tomto konaní.

5. Podaním doručeným súdu dňa 20.03.2023 sa vyjadril k odporu žalobca, ktorý uviedol, že v zmysle článku XII. bod - Zánik zmluvy všeobecne: „Zmluva zanikne písomnou dohodou zmluvných strán, a to najmä, ak odberateľ plynu preukáže, že ukončuje odber plynu z odberného miesta z dôvodu zmeny trvalého bydliska, prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to k určitému dátumu “ V prípade prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti mala žalovaná povinnosť ukončiť zmluvu písomnou formou. Zaslanie e-mailu s názvom „Žiadosť o ukončenie odberu“ nie je možné považovať za relevantný a platný právny úkon. Samotné zaslanie e-mailu žalovanou nie je v zmysle zmluvy možné považovať za ukončenie zmluvy. Zamestnanec žalobcu ako odpoveď na e-mail s názvom „Žiadosť o ukončenie odberu“ poučil žalovanú o povinnosti doručiť písomnú žiadosť o ukončenie zmluvy s potrebnými dokumentmi na adresu žalobcu a taktiež upozornil na skutočnosť, že e-mailom doručenú žiadosť nie je možné akceptovať. Žalobca taktiež uviedol, že ku dňu zaslaniu e-mailu neeviduje výpoveď, resp. žiadosť o uvoľnenie distribučnej kapacity od nového dodávateľa. dôvodu, že zmluva nebola riadne ukončená a na adrese odberného miesta sa preukázateľne ďalej odoberal plyn je zrejmé, že nárok žalobcu je oprávnený. Samotný prevod vlastníckeho práva nezavaruje žalovanú povinnosti uhrádzať faktúry vystavené za predmetný odber plynu. Žalovanej boli v zmysle zmluvy riadne vystavované upomienky, ktoré boli odoslané na adresu odberného miesta. Potvrdenie o ich odoslaní žalobca zasiela ako prílohu k tomuto vyjadreniu.

6. K replike žalobcu sa podaním doručeným súdu dňa 15.05.2024 vyjadrila žalovaná, ktorá nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že v prípade zaslania žiadosti o ukončenie odberu vo forme e-mailu nebola zachovaná písomná forma. Takéto účelové tvrdenie žalobcu nemá základ v právnej úprave. Žalobca úplne opomína, že prílohou tohto e-mailu bola žiadosť o ukončenie odberu z dôvodu predaja nehnuteľnosti a aj kópia prvých dvoch strán zmluvy o prevode vlastníctva bytu. V tom čase už bol prevod vlastníckeho práva k bytu vyznačený aj na predmetnom liste vlastníctva. Ak žalovaná zaslala právnenému predchodcovi žalobcu kópiu prvých dvoch strán zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu, pričom táto skutočnosť vyplývala aj z katastra nehnuteľností ako hodnovernej verejnej evidencie, tak právny predchodca žalobcu nebol oprávnený spochybňovať, že došlo k predaju bytu a už vôbec nebol oprávnený klásť na žalovanú šikanóznou požiadavku, aby mu zasielala tie isté dokumenty ešte aj v listinnej forme, keď táto skutočnosť už bola riadne preukázaná. Písomná forma právneho úkonu je zachovaná aj v prípade zaslania

dokumentu e-mailom. To vyplýva z § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je písomná forma zachovaná, ak je právny úkon urobený elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Ak bola prostredníctvom e-mailu zaslaná právnemu predchodcovi žalobcu žiadosť žalovanej o ukončenie odberu, tak jednoznačne ide taký elektronický prostriedok, ktorý zachytáva obsah prejavu vôle žalovanej ukončiť odber plynu a taktiež je nepochybné, že ide o prejav vôle žalovanej. Dojednanie o obligatórnej písomnej forme právneho úkonu nevyhnutne neznamená, že právny úkon musí byť urobený v listinnej forme, a že musí byť v listinnej forme aj doručený druhej zmluvnej strane. Požiadavka právneho predchodcu žalobcu, aby žalovaná tieto dokumenty zaslala ešte aj na jeho poštovú adresu, bola preto neoprávnená a šikanózna. Žalobca taktiež opomína, že neplatnosť právneho úkonu pre nedodržanie formy dohodnutej zmluvnými stranami je v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka neplatnosťou relatívnou. Nejde o absolútnu neplatnosť, kedy by bol právny úkon neplatný priamo zo zákona. Žalobca v tomto súdnom konaní nevzniesol kvalifikovanú námietku neplatnosti tohto právneho úkonu. Za dovolanie sa neplatnosti právneho úkonu nemožno považovať iba všeobecne formulované argumenty žalobcu o tom, že žiadosť zaslanú e-mailom nebolo možné z jeho strany akceptovať. Uvedené zmluvné ustanovenie, na ktoré poukázal žalobca, je svojim spôsobom nezmyselné, pretože spotrebiteľ nemá možnosť donútiť dodávateľa plynu, aby s ním uzavrel dohodu o ukončení dodávky plynu. Dodávateľ plynu tak môže stále odmietať uzavrieť dohodu o ukončení zmluvy s tvrdením, že neboli splnené pre takéto ukončenie zmluvy podmienky, hoci mu tieto skutočnosti už boli riadne preukázané, šikanovať tak spotrebiteľa a neoprávnené sa na jeho úkor obohacovať napriek tomu, že mu už nedodáva plyn a ani žiadne služby. Práve preto je potrebné toto zmluvné ustanovenie interpretovať tak, že zmluva zaniká doručením takého prejavu vôle spotrebiteľa dodávateľovi plynu, ktorým spotrebiteľ z dôvodu prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti požaduje ukončenie odberu plynu. Zmluva tak zanikla doručením tohto e-mailu, ktorého prílohou bola žiadosť o ukončenie odberu a kópia prvých dvoch strán zmluvy o prevode vlastníckeho práva bytu. Žalobca si zamieňa zánik zmluvy podľa čl. XII bod - Zánik zmluvy všeobecne ods. 1 a ods 2. Odsek 1 upravuje zánik zmluvy na základe žiadosti o ukončenie odberu, zatiaľ čo odsek 2 upravuje automatický zánik zmluvy uzatvorením zmluvy na predmetné odberné miesto novým vlastníkom. V tomto prípade žalovaná požadovala ukončenie odberu plynu podľa ods. 1 a nie podľa ods. 2. Právny predchodca žalobcu nedodržal ani ods. 5, podľa ktorého bol v prípade, že mal pochybnosti o obsahu prejavu vôle žalovanej, povinný vyvinúť maximálne úsilie, aby zistil, čo svojim úkonom žalovaná sledovala. Takáto strohá šikanózna odpoveď na e-mail žalovanej, v ktorej sa právny predchodca žalobcu nevyjadril k obsahu prejavu vôle žalovanej, ale iba spochybňoval jeho formu, nie je v žiadnom prípade vynaložením maximálneho úsilia. Ak žalovaná oznámila právnemu predchodcovi žalobcu, že predala byt, tak mu tým oznámila aj to, že došlo k zmene jej adresy. Právny predchodca žalobcu sa tak mal v rámci primeranej súčinnosti so spotrebiteľom spýtať žalovanej, kde má v súčasnosti adresu pre prijímanie poštových zásielok. Keďže došlo k zániku zmluvy, tak absentuje pasívna vecná legitímácia žalovanej. Ak došlo k odberu plynu v predmetnom odbernom mieste po predaji bytu a po ukončení zmluvy, tak cenu spotrebovaného plynu by si mal žalobca nárokovat' od nového vlastníka, ktorý mal zo spotreby plynu neoprávnený majetkový prospech, a to ako náhradu škody podľa § 82 ods. 2 zákona o energetike. Je neprípustné a v rozpore s dobrými mravmi, aby žalobca vymáhal takéto nedoplatky za dodávku plynu od žalovanej, ktorá riadne oznámila právnemu predchodcovi žalobcu, že došlo k predaju bytu. Žalovaná tento stav neoprávneného odberu plynu nezavinila. Takisto žalovaná nezapríčiniła náklady na prerušenie distribúcie plynu vo výške 83,02 eur. Tieto náklady by mal znášať žalobca, keďže zo špekulatívnych dôvodov odmietať uznať ukončenie zmluvy alebo nový vlastník nehnuteľnosti, ktorý neoprávnené odoberal plyn. Žalobca okrem toho nepreukázal, že fakturované sumy vychádzajú z odpočtov stavu plynomera a tieto sumy ani nezodôvodnil. Žalobca iba vo všeobecnosti poukazuje na cenové rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví bez toho, aby ich konkretizoval. Žalovaná v reakcii na vyjadrenie žalobcu nad rámec už uvedeného vznáša aj námietku premlčania časti uplatneného nároku. Faktúra č. XXXXXXXXXXX na sumu 12,30 eur bola splatná dňa 31.01.2019. Keďže právny predchodca žalobcu podal návrh na vydanie platobného rozkazu až dňa 05.03.2022, tak v prípade, ak by aj bol uplatnený nárok dôvodný, došlo by dňa 31.01.2022 v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka k jeho premlčaniu. Právny predchodca žalobcu v odpovedi na túto výzvu súdu účelovo poukázal na § 1 ods. 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov a tvrdil, že na základe týchto zákonných ustanovení sa premlčacia lehota predĺžila o 75 dní, na základe čoho nedošlo k premlčaniu jeho nároku. Takýto výklad uvedených zákonných ustanovení je zavádzajúci a v rozpore s účelom týchto právnych noriem. Už zo samotného znenia týchto zákonných ustanovení a z dôvodových správ k nim je zrejmé, že sa týkajú iba

tých práv, pri ktorých by inak došlo uplynutím lehoty k premlčaniu alebo k zániku práva vo vymedzenom období. Keďže koniec premlčacej lehoty v tomto prípade pripadá až na rok 2022, tak uvedené zákonné ustanovenia na prejednávany prípad nedopadajú. Tieto zákonné ustanovenia nemožno interpretovať takým spôsobom, podľa ktorého malo dôjsť k predĺženiu všetkých premlčacích a prekluzívnych lehôt o 35 dní a následne o 40 dní. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na odôvodnenie (body 22 až 26) rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/10/2022, zo dňa 29.03.2022. Žalovaná vzniesla v tejto súvislosti námietku premlčania aj vo vzťahu k časti sumy 393,84 eur podľa faktúry č. XXXXXXXXXXXX, a to vo výške 91,20 eur. V zmysle čl. IV. ods. 8 Obchodných podmienok dochádza k úhrade dodávky plynu vo forme preddavkov, pričom výška, počet a splatnosť preddavkových platieb sú stanovené v rozpise preddavkových platieb na ďalšie fakturačné obdobie, ktorý doručí dodávateľ spolu s vyúčtovacou faktúrou. V tomto prípade bol rozpis preddavkových platieb na ďalšie fakturačné obdobie uvedený vo faktúre č. XXXXXXXXXXXX. Žalovaná mala podľa tohto rozpisu uhrádzať v mesiacoch január až november 2019 preddavkové platby vo výške 45,60 eur so splatnosťou k poslednému dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Dohodu o platení za dodávku plynu vo forme preddavkových platieb je potrebné považovať za dohodu o plnení v splátkach. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia lehota pri každej splátke samostatne, a to odo dňa jej splatnosti. V prípade prvej splátky so splatnosťou dňa 31.01.2019 došlo k premlčaniu dňa 31.01.2022 a v prípade druhej splátky so splatnosťou dňa 28.02.2019 došlo k premlčaniu dňa 28.02.2022. Ani v tomto prípade nedošlo k žiadnemu predĺženiu premlčacích lehôt o 75 dní. Žalovaná tak na základe § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka a na základe § 152 CSP vznáša námietku premlčania vo vzťahu k časti uplatnenej istiny vo výške 103,50 eur a vo vzťahu k príslušenstvu tejto časti uplatnenej istiny. Takéto zmluvné dojednanie je z hľadiska obsahu a účelu, ktorý je ním sledovaný, dojednaním o zmluvnej pokute v zmysle § 544 Občianskeho zákonníka. Zmluvná pokuta musí byť dojednaná písomne. Ak dojednanie o zmluvnej pokute nie je obsiahnuté priamo v zmluve, ale len v obchodných podmienkach, ktoré nie sú podpísané zmluvnými stranami, tak písomná forma takéhoto dojednania nie je zachovaná a takéto dojednanie o zmluvnej pokute je neplatné. V tomto prípade zmluva neobsahuje žiadne dojednanie o povinnosti žalovanej platiť poplatky za upomienky. Takéto dojednanie je uvedené iba v obchodných podmienkach, ktoré žalovaná nepodpísala. Žalovaná takisto nepodpísala ani cenník služieb, ktorý konkretizuje výšku zmluvnej pokuty. Dojednanie o zmluvnej pokute v podobe povinnosti spotrebiteľa platiť poplatky za upomienky je tak neplatným zmluvným dojednaním, na základe ktorého nemá žalobca žiadny nárok na poplatky za upomienky v celkovej výške 28 eur a ani na príslušenstvo takejto pohľadávky. Charakteru upomienky ako zmluvnej pokuty žalovaná poukazuje na bod 20 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/47/2020, zo dňa 12.05.2021. K otázke nezachovania písomnej formy dojednania zmluvnej pokuty v prípade, že je dojednaná iba v obchodných podmienkach, ktoré nie sú spotrebiteľom podpísané, žalovaná poukazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/204/2015, zo dňa 17.02.2016. Poplatok za upomienku v paušalizovanej sume podľa cenníka služieb nemožno považovať za náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca by mal voči žalovanej takýto nárok iba vtedy, ak by mu takéto náklady skutočne vznikli, pričom by ich aj musel vedieť preukázať. Tieto náklady by predstavovali náklady na papier, toner a poštovné. V tomto prípade právnenému predchodcovi žalobcu takéto náklady v príčinnej súvislosti s upomínaním žalovanej ani vzniknúť nemohli. Právny predchodca žalobcu a žalovaná sa v zmluve dohodli na platení preddavkových platieb pomocou služby Q. Právny predchodca žalobcu tak bol povinný zasielať žalovanej pravidelne každý mesiac poštové poukazy bez ohľadu na to, či sa ocitne s ich platením v omeškani. Akýkoľvek nárok žalobcu na poplatky za upomienky je tak vylúčený. Prvý poplatok za upomienku vo výške 3 eur a druhý poplatok za upomienku vo výške 5 eur sú navyše už premlčané. Ide o súčasť tej časti uplatnenej istiny, voči ktorej žalovaná vyššie vzniesla námietku premlčania. Ak by napriek vyššie uvedenému súd považoval žalovanú za pasívne vecne legitimovanú a dojednanie o zmluvnej pokute za platné, tak žalovaná navrhuje, aby súd v zmysle § 545a Občianskeho zákonníka túto neprímerane vysokú zmluvnú pokutu s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti znížil. Pre prípad, že by súd čo i len čiastočne vyhovel žalobnému návrhu, žalovaná navrhuje, aby súd na základe § 257 CSP nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov konania alebo aby náhradu trov konania žalobcovi znížil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôvodom hodným osobitného zreteľa je pokročilý vek žalovanej, jej nepriaznivý zdravotný stav, nemajetnosť a s tým spojená nepriaznivá sociálna situácia. Priznanie náhrady trov konania žalobcovi by pre žalovanú znamenalo neprímeranú tvrdosť, bolo by to pre ňu neúnosné a do istej miery až likvidačné. Priznanie náhrady trov konania spolu s uplatneným nárokom by pre žalovanú s najvyššou pravdepodobnosťou znamenalo dlhotrvajúcu exekúciu, kedy by súdny exekútor vykonával zrážky z dávok jej starobného dôchodku, ktoré už teraz vzhľadom na vysokú

infláciu, nepriaznivý zdravotný stav žalovanej a jej nepriaznivú sociálnu situáciu nezohľadňujú jej životné náklady. Naproti tomu by nepriznanie náhrady trov konania pre žalobcu znamenalo iba nepatrnú ujmu.

7. Podaním doručeným súdu dňa 29.02.2024 sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že opätovne dáva do pozornosti skutočnosť, že je zrejmé, že v prípade prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti mala žalovaná povinnosť ukončiť zmluvu písomnou formou. Zaslanie e-mailu s názvom „Žiadosť o ukončenie odberu“ nie je možné považovať za relevantný a platný právny úkon. Samotné zaslanie e-mailu žalovanou nie je v zmysle zmluvy možné považovať za ukončenie zmluvy, a to aj v zmysle výkladu právnej normy, o ktorú sa žalovaná v poslednom vyjadrení opiera, t. j. ustanovenia § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, kedy: „Písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Písomná forma je zachovaná vždy, ak právny úkon urobený elektronickými prostriedkami je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom alebo zaručenou elektronickou pečaťou.“ Podľa výkladu ust. § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že pokiaľ si účastníci zvolia ako formu právneho úkonu aj elektronickú formu, sú písomnosti vyhotovené na papieri a na dátovom nosiči rovnocenné, avšak v danom prípade pôjde spravidla o bežnú textovú formu a nie písomnú, keďže súčasťou úkonu nie je podpis. K tvrdeniu v bode 15., že žalobca nepreukázal, že fakturované sumy vychádzajú z odpočtov stavu plynomera poukazuje na skutočnosť, že výlučne jeho merania majú relevanciu s poukazom na ustanovenie § 56 ods. 3 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 24/2013 Z. z., ktorou sa ustanovujú pravidlá pre fungovanie vnútorného trhu s elektrinou a pravidlá pre fungovanie vnútorného trhu s plynom, z ktorého uvedená skutočnosť vyplýva a podľa ktorého: „Vyúčtovanie odberu plynu vykonáva dodávateľ plynu najmenej jedenkrát ročne formou zúčtovacej faktúry. Podkladom na vyúčtovanie odberu plynu je zistenie stavu meracieho zariadenia vykonané prevádzkovateľom distribučnej siete.“ Žalovaná v podanom vyjadrení vznáša námietku premlčania a zastáva názor, že ust. § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony je v rozpore s uplatnením si jeho práva na súde. Žalovaná má za to, že v rámci uvedeného ustanovenia je zrejmé, že sa týka iba tých práv, pri ktorých by inak došlo uplynutím lehoty k premlčaniu alebo k zániku práva vo vymedzenom období. obsah ustanovenia: „Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde...“ jasne vymedzuje bránenie, resp. uplatnenie si svoj práva, t. j. aj podaním žalobného návrhu na súde, kedy mu bolo zmarené/pozastavené jeho právo v dôsledku pandémie. Vyššie uvedený zákon nadobudol účinnosť dňa 27.03.2020 a v zmysle predmetného ustanovenia platí, že od účinnosti zákona, t. j. od 27.03.2020 do 30.04.2020 premlčacie lehoty neplynú, t. j. dochádza k predĺženiu premlčacích lehôt priamo zo zákona o 35 dní. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je potrebné dospieť k záveru, že podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu bolo vo zvyšnej časti nároku uplatnené na súde riadne a včas, bez pričinenia plynutia lehôt v dôsledku ochorenia COVID-19, súvislosti s náhradou nákladov na upomienky, ktoré predstavujú výšku 3,- eur za prvú a vo výške 5,- eur za každú ďalšiu osobitne, ako je uvedené v Cenníku služieb, ktorý bol priložený v žalobnom návrhu dáva do pozornosti, že Cenník služieb je verejne dostupný na všeobecne známom webovom portáli žalobcu a podpisom zmluvy žalovaná s týmto Cenníkom služieb súhlasila. Následne ozrejmuje skutočnosť, že štandardná upomienka je pre neho nákladová a pozostáva z poštovného vo výške 1,15 eur, tlač upomienky vo výške 0,052 eur, strojové tzv. obáľkovanie vo výške 0,016 eur, preprava vo výške 0,13 eur, obálka 0,014 eur, režijné náklady (administratíva, personálne náklady, materiálne zabezpečenie a IT software- generovanie) vo výške 1,638 / 3,638 eur. Žalobca zasláním upomienky, resp. výzvy na úhradu sa len domáha svojho práva, kedy žalovaný neplní svoje záväzky. Žalobca sa uplatnením svojho práva prostredníctvom výzvy na úhradu snaží rovnako aj predísť súdnemu konaniu, zachovať tak zásadu hospodárnosti - nezaťažovať súdnictvo, a to v dôsledku snahy o úhradu pohľadávky žalovaným mimosúdne. Žalovaná v predmetnom vyjadrení požaduje, aby súd nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov konania v prípade rozhodnutia v rámci žalobného návrhu alebo aby súd trovy konania žalobcovi znížil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Nie je možné skonštatovať, či sa žalovaná nachádza v nepriaznivom zdravotnom stave a rovnako ani, či je v nepriaznivej sociálnej situácii, ako uvádza vo vyjadrení, nakoľko tvrdenia neboli doložené žiadnym relevantným dôkazom. Žalobca má za to, že zdravotný stav dlžníka, nie je dôvodom na znemožnenie vymoženia pohľadávky veriteľa. Žalobca v nadväznosti na predošle uvedené, tak nevidí dôvod v aplikácii ust. § 257 CSP.

8. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 26.06.2024, na ktoré sa nedostavil žalobca a dostavil sa právny zástupca žalovanej, ktorý uviedol, že žalovaná trvá na tom, že z jej strany došlo k riadnemu ukončeniu zmluvy so žalobcom. Zotrvával na námietke premlčania a uviedol, že popiera nárok žalobcu na poplatky a upomienky.

9. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: Zmluva o združenej dodávke plynu, Plnomocenstvo, Obchodné podmienky, Cenník, Cenník externých služieb, Cenník zemného plynu, Faktúra č. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, Faktúra za službu, Faktúra č. XXXXXXXXXXXX, Výpis z účtu, Upomienky, E-mail zo dňa 18.01.2019, Podací lístok, keď zistil tento skutkový a právny stav:
10. Zo Zmluvy o združenej dodávke plynu zo dňa 01.08.2013 súd prvej inštancie zistil, že žalovaná ako odberateľka uzavrela zmluvu s dodávateľom J. U. Q., s.r.o., F. XX, A., IČO: 44 291 809, predmetom ktorej bol záväzok dodávateľa dodávať odberateľovi do jeho odberného miesta zemný plyn a zabezpečiť vo vlastnom mene a na vlastný účet prepravu plynu, distribúciu plynu, ako aj ďalšie s tým súvisiace služby a záväzok odberateľa dodaný plyn odoberať a zaplatiť dodávateľovi za dodaný plyn. Odberné miesto bolo ul. 1. F. XX, F..
11. Z cenníka služieb súd prvej inštancie zistil, že náhrada nákladov za upomienku bola vyčíslená na 3,- eur, náhrada nákladov za opakovanú upomienku bola vyčíslená na sumu 5,- eur.
12. Podľa cenník externých služieb Q. - distribúcia, a.s. súd prvej inštancie zistil, že cena za prerušeniedistribúcie zemného plynu bola stanovená na 83,20 eur.
13. Z vyúčtovacej faktúry č. XXXXXXXXXXXX, splatnej 31.01.2019, súd prvej inštancie zistil, že dodávateľ - pôvodný žalobca účtoval za fakturačné obdobie 19.12.2017 - 18.12.2018 žalovanej sumu 12,30 eur za dodaný zemný plyn.
14. Z vyúčtovacej faktúry č. XXXXXXXXXXXX, splatnej 31.08.2019, súd prvej inštancie zistil, že dodávateľ - pôvodný žalobca účtoval žalovanej za fakturačné obdobie 19.12.2018 - 20.06.2019 sumu 392,84 eur za dodaný zemný plyn a služby. Spotrebovaný zemný plyn bol v sume 285,82 eur a neuhradené položky z cenníka služieb boli v sume 108,02 eur. Podľa rozpisu položiek suma spotrebovaného zemného plynu bola 238,18 eur bez DPH, poplatky za upomienku 5 x 5 eur, poplatok za prerušenie distribúcie za neplat. fiktívne 83,02 eur (31.07.2019).
15. Z faktúry č. XXXXXXXXXXXX súd prvej inštancie zistil, že pôvodný žalobca refakturoval žalovanej sumu 83,20 eur ako náhradu nákladov na prerušenie podľa Obchodných podmienok. Faktúra bola splatná 31.08.2019.
16. Z faktúry č. XXXXXXXXXXXX súd prvej inštancie zistil, že spoločnosť SPP - distribúcia, a.s. fakturovala pôvodnému žalobcovi sumu poplatkov (okrem iného aj poplatkov za prerušenie distribúcie plynu) spolu v sume 7.427,41 eur.
17. Z výpisu z účtu zo dňa 24.06.2019 súd prvej inštancie zistil, že žalobca sumu 7.427,41 eur uhradil.
18. Z priložených upomienok súd prvej inštancie zistil, že žalobca žalovanej vystavil upomienku dňa 12.11.2018, 12.02.2019, 10.03.2019, 08.04.2019, 08.05.2019, 10.06.2019, 10.09.2019. Podľa správ o doručení zásielok sa upomienky: dňa 25.10.2019 vrátila, dňa 17.06.2019 doručila, dňa 07.06.2019 vrátila, dňa 27.05.2019 vrátila, dňa 29.04.2019 vrátila, dňa 02.04.2019 vrátila, dňa 04.03.2019 vrátila.
19. Z e-mailu zo dňa 18.01.2019 súd prvej inštancie zistil, že na e-mail a@b.c bola zo spoločnosti žalobcu odoslaná správa pre žalovanú, že v nadväznosti na jej e-mail zo dňa 16.01.2019 zasiela žalobca svoje vyjadrenie, kde uvádza, že v prípade zmeny odberateľa so zmenou dodávateľa je potrebné doručiť písomnú žiadosť o ukončenie zmluvy s potrebnými dokumentami na adresu ich spoločnosti innogy Slovensko s.r.o., Mlynská 31, Košice. E-mailom doručenu žiadosť nie je možné akceptovať. Ďalej sa v správe uvádza, že nový odberateľ musí uzatvoriť zmluvu s novým odberateľom, ktorý nám zašle výpoveď zmluvy. K dnešnému dňu neevidujú výpoveď, resp. žiadosť o uvoľnenie distribučnej kapacity, od nového dodávateľa. Dokumenty potrebné k zmene dodávateľa so zmenou odberateľa: kúpno-predajná zmluva, návrh na vklad do katastra, príp. List vlastníctva na nového majiteľa nehnuteľnosti.
20. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.
21. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.
22. Podľa § 52 ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.
23. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú

hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

24. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

25. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

26. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

27. Podľa § 47 ods. 1 Zákona o energetike v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, Zmluvou o dodávke plynu sa zaväzuje dodávateľ plynu dodávať plyn v dohodnutom množstve odberateľovi plynu a odberateľ plynu sa zaväzuje zaplatiť dodávateľovi plynu za dodaný plyn dohodnutú cenu.

28. Podľa § 47 ods. 8 Zákona o energetike Zmluvou o združenej dodávke plynu sa dodávateľ plynu zaväzuje dodávať plyn koncovému odberateľovi plynu v dohodnutom množstve, zabezpečiť distribúciu plynu do odberného miesta koncového odberateľa plynu vrátane súvisiacich služieb a prevziať zodpovednosť za odchýlku koncového odberateľa plynu a koncový odberateľ plynu sa zaväzuje zaplatiť dodávateľovi plynu cenu za dodaný plyn a súvisiace služby.

29. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka Ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

30. Podľa § 40 ods.2 Občianskeho zákonníka Písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne.

31. Podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé.

32. Podľa § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka Písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Písomná forma je zachovaná vždy, ak právny úkon urobený elektronickými prostriedkami je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom alebo zaručenou elektronickou pečaťou.

33. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

34. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

35. Podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID - 19 a v justícii (ďalej len „Zákon č. 62/2020 Z.z.“) Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú.

36. Podľa § 8 písm. a) Zákona č. 62/2020 Z.z. Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú.

37. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

38. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky omeškania; ak nie je podľa tohto zákona povinní platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

39. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

40. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná iba čiastočne. Súd mal v konaní za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 01.08.2013 Zmluvu o združenej dodávke plynu, na základe ktorej právny predchodca žalobcu dodával žalovanej zemný plyn a žalovaná sa zaviazala za dodávku plynu ako aj súvisiace služby zaplatiť

odplatu. Právny predchodca žalobcu vyúčtoval žalovanej za dodávku plynu a súvisiace služby faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 31.01.2019 sumu 12,30 eur a faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, splatnou 31.08.2019 sumu 393,84 eur. Pričom uvedené sumy si uplatnil v prejednávanej veci.

41. Žalovaná nárok žalobcu poprela a tvrdila, že zmluva medzi nimi zanikla titulom prechodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v ktorej bolo zriadené odberné miesto a titulom doručenia žiadosti o ukončenie zmluvného vzťahu žalobcovi e-mailom. Vklad vlastníckeho práva nového vlastníka bol povolený dňa 20.09.2018, o čom žalovaná informovala právneho predchodcu žalobcu mailom zo dňa 16.01.2019. Mala za to, že týmto okamihom došlo k písomnému ukončeniu zmluvy a následná fakturácia zo strany žalobcu tak nie je dôvodná. V danej veci však súd dospel k záveru, že žiadosť o ukončenie zmluvy zaslaná e-mailom (elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu), navyše zrejme z e-mailu a@b.c (žalovaná síce nedoložila súdu e-mail zo dňa 16.01.2019, ale len odpoveď žalobcu naň zo dňa 18.09.2019, avšak skutočnosť odoslania e-mailu vzhľadom na to, že to žalobca nenamietal, považoval za nespornú), ktorá neobsahovala relevantný podpis žalovanej, nemôže byť považovaná za právny úkon urobený písomne. Prvou podstatnou náležitosťou písomného právneho úkonu (bez ohľadu na to, či je urobený listinne alebo elektronickým prostriedkami zachytávajúcimi obsah prejavu) je podpis konajúcej osoby, čo nebolo e-mail neobsahoval. Žalovaná súdu nijak nepreukázala, že ukončila zmluvný vzťah so žalobcom písomnou formou. Z čl. XII. bod 1. Obchodných podmienok je zrejme, že zmena zmluvy je možná na základe dohody zmluvných strán aj v inej ako písomnej forme. Podľa čl. XII. bod 3. Obchodných podmienok žiadosť môže byť podaná aj prostredníctvom elektronickej pošty na adrese a@b.c Avšak podľa čl. XII. Zánik zmluvy bod 1. zmluva zanikne písomnou dohodou zmluvných strán, ak odberateľ preukáže, že ukončuje odber plynu z odberného miesta z dôvodu prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ... Z uvedených ustanovení Obchodných podmienok je zrejme, že právny predchodca žalobcu pozná a akceptuje formu určitých úkonov uskutočnených elektronicky prostredníctvom elektronickej pošty, avšak zo znenia vyššie uvedených ustanovení je zrejme, že sa to týka len zmeny zmluvy a nie jej zániku. Dokazuje to aj čl. XV. bod 3. Obchodných podmienok: písomnosti, oznámenia alebo akceptácie, okrem písomnosti týkajúcich sa výpovede zo zákonných dôvodov, výpovede zo zmluvy, odstúpenia od zmluvy a uzatvorenia zmluvy, je možné doručovať aj v elektronickej podobe na elektronickú adresu dodávateľa.

42. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že v danej veci žiadosť žalovanej doručená e-mailom o ukončenie zmluvy, nemožno akceptovať ako jednak právny úkon urobený písomne a jednak právny úkon riadne doručený žalobcovi v zmysle čl. XV. bod 3. Obchodných podmienok. Navyše Zmluva o združenej dodávke plynu bola medzi žalobcom a žalovanou uzavretá písomne a písomne uzavretú zmluvu možno zmeniť alebo zrušiť len písomne (§ 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalovaná nepreukázala riadne ukončenie zmluvného vzťahu so žalobcom, a tak bola povinná dodržiavať svoj zmluvný záväzok a platiť cenu za dodaný plyn a služby s tým spojené. Navyše už aj z predloženej odpovede z e-mailu zo dňa 18.01.2019 bolo jednoznačne zrejme, že žalobca jasne uviedol žalovanej, že nemôže akceptovať zrušenie zmluvy doručené e-mailom a riadne žalovanú poučil, ako má postupovať, ak má záujem riadne zmluvu ukončiť. Nemožno teda žalobcovi v tomto smere nič vytknúť aj v súvislosti s prístupom dodávateľa voči spotrebiteľovi. Podľa súdu nie je dôvodná ani námietka žalovanej, že žalobca nedodrжал podmienky čl. XII. Zánik zmluvy bod 5., podľa ktorého je dodávateľ povinný vyzvať odberateľa ak uskutoční úkon, z ktorého nebude zrejme o aký prejav vôle ide, na odstránenie nejasností ohľadom prejavenej vôle odberateľa, pretože v danej veci niet pochyb o tom, čo žalovaná týmto úkonom chcela prejsť - ukončiť zmluvu. Žalobca ako dodávateľ ju len upozornil na nedodržanie formy ukončenia zmluvy a navyše ju riadne informoval a možnom spôsobe ukončenia zmluvy. Napokon súd uvádza, že požiadavka žalobcu, aby uvedenú žiadosť o ukončenie zmluvy spolu s prílohami žalovaná zaslala poštou na uvedenú adresu sa nejaví súdu ako šikanózna. Nevyžaduje od spotrebiteľa neprimerané náklady ani neadekvátne úsilie spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami. Takisto nie je dôvodný argument žalovanej, že zmena vlastníka odberného miesta bola riadne zapísaná v katastri nehnuteľností a žalobca si tieto údaje kedykoľvek mohol overiť z verejného registra a nie vyžadovať od žalovanej zasielanie predmetných dokumentov. Žalovaná, hoci v pozícii spotrebiteľa, uzavrela riadne Zmluvu na dodávku zemného plynu, na základe ktorej vznikol medzi stranami zmluvný vzťah, z ktorého plynú nielen práva ale aj povinnosti. Ak žalovaná chcela ukončiť Zmluvu, musela si byť vedomá toho, že táto skutočnosť vyžaduje výslovný prejav jej vôle, čo napokon dokazuje aj zaslaný e-mail so Žiadosťou o ukončenie zmluvy. Bez relevantného prejavu vôle nebol žalobca povinný dôvodnosť žiadosti preverovať z verejného registra.

43. Žalovaná ďalej namietala, že fakturované služby jej neboli dodané, nakoľko predmetný byt (vedený ako odberné miesto) neužívala. Tieto svoje tvrdenia však súdu nijak nepreukázala. Navyše pri riadnom

trvaní zmluvného vzťahu skutočnosť ukončenia užívania odberného miesta je bez právnej relevancie. Žalovaná relevantne nepoprela spotrebu zemného plynu vyplývajúcu z priložených faktúr. Uviedla len, že žalobca fakturované sumy nepreukázal. Súd je toho názoru, že žalobca predložil súdu dôkaz, z ktorého vyplývali ním tvrdené skutočnosti - údaje o spotrebe, a to vyúčtovacie faktúry, ak žalovaná chcela tieto údaje relevantne poprieť mala uviesť konkrétne skutkové okolnosti, z ktorých jej pochybnosti vyplývajú a doložiť tieto skutkové tvrdenia dôkazmi, čo žalovaná neučinila, z toho dôvodu je súd názoru, že relevantne dodávky plynu zo strany žalobcu nespochybnila.

44. Keďže nemal súd za preukázané ukončenie zmluvy, že fakturácia čo to podstaty nároku je dôvodná. Z hľadiska hospodárnosti sa súd v prvom rade následne zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovanou. Žalobca si v konaní uplatnil zaplatenie dvoch faktúr: na sumu 12,30 eur splatnú 31.01.2019 a na sumu 393,84 eur splatnú 31.08.2019. Žaloba bola podaná na súd dňa 07.03.2022, z uvedeného je zrejmé, že faktúra č. XXXXXXXXXXXX, splatná 31.01.2019 bola podaná po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že sa premlčacia doba predĺžila v zmysle § 1 ods. 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o 75 dní, a teda ním uplatnený nárok premlčaný nie je, pretože ho žalobca uplatnil v tejto predĺženej lehote. Uvedené zákonné ustanovenia sa týkajú iba tých práv, pri ktorých by inak došlo uplynutím lehoty k premlčaniu alebo zániku práva vo vymedzenom období. Nemožno vysloviť, že tieto ustanovenia z hľadiska plynutia, resp. uplynutia premlčacej lehoty sa vzťahujú generálne na všetky premlčacie lehoty a tieto predlžujú. Keďže koniec premlčacej lehoty v tomto prípade pripadá až na rok 2022, tak uvedené zákonné ustanovenia na prejednávany prípad nedopadajú (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/10/2022, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/16/2022, sp. zn. 43CoCsp/19/2022, sp. zn. 43Cob/12/2023, sp. zn. 17CoCsp/32/2022, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoCsp/17/2022, Krajský súd v Trnave sp. zn. 23CoCsp/62/2022). Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nárok žalobcu v časti sumy 12,30 eur z uplatnenej faktúry č. XXXXXXXXXXXX, splatnej dňa 31.01.2019, je premlčaný a v tejto časti žalobu zamietol.

45. Predmetom konania bol ďalej žalobcom uplatnený nárok z faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 393,84 Eur splatný dňa 31.08.2019. Žalovaná vzniesla námietku premlčania aj pokiaľ ide o nárok vyplývajúci z tejto faktúry, avšak len v časti 103,50 Eur, nakoľko mala za to, že dohoda o platení preddavkových platieb mesačne vo výške 45,60 Eur je vlastne dohoda o plnení v splátkach a v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba od každej splátky samostatne. V tejto časti považoval však súd námietku premlčania za nedôvodnú. Predmetom uplatneného nároku žalobcu je pohľadávka na zaplatenie dodávok zemného plynu a súvisiacich služieb vyplývajúca z priloženej vyúčtovacej faktúry, ktorej splatnosť nastala v celosti dňa 31.08.2019. Touto faktúrou žalobca vyúčtoval žalovanej skutočne poskytnuté služby. Prvým dňom, kedy mohol veriťel' - žalobca uplatniť svoje právo na súde bol deň 01.09.2019. Od tohto dňa začala plynúť premlčacia lehota uplatneného nároku a uplynula dňa 01.09.2022. Keďže žaloba bola podaná dňa 07.03.2022, bol žalobcov nárok uplatnený včas. Skutočnosť, že žalobca a žalovaná mali dohodu, že žalovaná bude hradíť preddavkové platby mesačne vo výške 45,60 eur, je potrebné chápať ako samostatný nárok/pohľadávku odlišnú od pohľadávky uplatnenej v tomto konaní. Žalobca si v tomto konaní neuplatnil nárok na zaplatenie preddavkových platieb, ale nárok nezaplatenie za služby skutočne dodané a vyúčtované. Z toho dôvodu je námietka premlčania v tejto časti nedôvodná.

46. Žalobcovi vznikol nárok na nezaplatené a vyúčtované ceny spotrebovaného zemného plynu vo výške 285,82 eur (podľa faktúry na č.l. 20) v zmysle platnej a neukončenej Zmluvy o združenej dodávke plynu, a preto žalovanú na zaplatenie tejto sumy zaviazal.

47. Súčasťou uplatneného nároku žalobcu boli aj poplatky za upomienky. Súd sa v tomto smere prikláňa k názoru Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/110/2019, zo dňa 26.05.2020, v zmysle ktorého v žalobcom predloženej Zmluve o dodávke plynu nie sú uvedené žiadne individuálne dojednania ohľadom poplatkov za upomienky. Dojednanie poplatkov za upomienky žalobca odvodzuje od Obchodných podmienok, kde je stanovené, že žalobca má právo tieto poplatky účtovať. Tieto obchodné podmienky, ktoré nie sú žalovanou ani podpísané, nepreukazujú podľa názoru súdu, že dodávateľ tieto poplatky so žalovanou ako so spotrebiteľom individuálne dojednal. Navyše v prípade poplatku za upomienku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Z uvedeného vyplýva, že predmetný poplatok predstavuje iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú úhradu nákladov dodávateľa. Podstata týchto poplatkov je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Skutočnosť, že výška zmluvne určených poplatkov nekorešponduje s reálnymi nákladmi, ktoré veriťel'ovi môžu vzniknúť v súvislosti s upomienkami nasvedčuje to, že výška poplatkov za upomienku sa líši (poplatok za upomienku 3,- eur, poplatok za opakovanú upomienku 5,- eur). Paušálna výška poplatku za upomienku

plne zapadá do definície neprijateľnej zmluvnej podmienky. Poplatok za upomienku v paušalizovanej sume nemožno považovať ani za náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Takýto nárok by mal žalobca len v prípade, ak by preukázal nielen vyhotovenie a zaslanie upomienok, ale aj sumu skutočných vzniknutých a uhradených nákladov. Žalobca súdu uviedol rozpis položiek, z ktorých by mali skutočné náklady vyplývať (č.l. 132), pričom však do tohto výpočtu zahrnul aj tzv. režijné náklady, ktoré mali pozostávať z administratívy, personálnych nákladov, materiálneho zabezpečenia a IT software - generovanie a mali byť vo výške 1.638,- eur. Takto žalobcom určené náklady však podľa súdu nemožno považovať za určité. Nie je z toho zrejme ako k takémuto výpočtu žalobca dospel a čo presne tieto položky predstavujú. Upomienka ako taká navyše nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by mala totiž povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi netransparentné. Na základe uvedeného súd žalobcovi požadované poplatky za upomienky v sume 5 x 5 eur, t. j. spolu 25,- eur nepriznal, v tejto časti žalobu zamietol vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania.

48. Pokiaľ ide o poplatok na prerušenie dodávky plynu v zmysle Cenníka externej spoločnosti vo výške 83,02 eur, súd prvej inštancie v tejto časti považoval nárok žalobcu za dôvodný. V konaní bolo nesporné, že v dôsledku neplatenia preddavkov zo strany žalovanej došlo k prerušeniu distribúcie zemného plynu v odbernom mieste X. F. XX., F.. Z predloženej faktúry č. XXXXXXXXXX na sumu 83,02 eur zo dňa 18.06.2019 a zo zoznamu výkonov k faktúre priloženého súd zistil, že na adrese odberného miesta žalovanej bolo prerušenie dodávky plynu vykonané, a to spoločnosťou SPP distribúcia, a.s. Z faktúry č. XXXXXXXXXX a priloženého výpisu z účtu súd prvej inštancie zistil, že žalobca skutočne uhradil sumu spoločnosti SPP distribúcia, a.s. za vykonané služby - prerušenie dodávky zemného plynu. Bolo nesporné, že tento úkon prerušenia vykonala spoločnosť SPP distribúcia, a.s., za ktoré táto spoločnosť vyfakturovala právnomu predchodcovi žalobcu (innogy Slovensko, s.r.o.) v súlade so svojím Katalógom služieb spolu sumu 7.427,41 eur (pozostávajúcu okrem iného aj zo služby prerušenie dodávky zemného plynu) a právny predchodca žalobcu (innogy Slovensko, s.r.o.) túto sumu zaplatil. Preto súd prvej inštancie žalovanú zároveň zaviazal aj na zaplatenie sumy 83,02 eur, čo predstavuje v zásade len refakturáciu žalobcom skutočne zaplateného poplatku prevádzkovateľovi distribučnej sústavy za úkon spojený s fyzickým vycestovaním povereného pracovníka na odberné miesto. Ide pritom o poplatky za výkony žalobcu, ktoré boli vyvolané opomenutím žalovanej riadne a včas plniť svoje peňažné záväzky voči žalobcovi, ktoré sú nad rámec bežného plnenia predmetu zmluvy.

49. Spolu teda súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 285,82 eur ako ceny spotreby zemného plynu a sumy 83,02 eur ako nákladov za uskutočnené a uhradené prerušenie dodávky zemného plynu do odberného miesta, t. j. spolu vo výške 368,84 eur.

50. Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu a toto omeškanie trvá, súd prvej inštancie prisúdil žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo 368,84 eur odo dňa splatnosti vyúčtovacej faktúry, z ktorej priznaný nárok plynul, t. j. odo dňa 01.09.2019. Žalovaná síce namietala, že jej faktúry neboli riadne doručené a tvrdila že keď žalobcovi e-mailom oznámila prevod jej vlastníckeho práva k bytu, mal sa žalobca dopytovať, či zmenila aj adresu pre doručovanie. Takúto námietku súd považoval za nedôvodnú. Jednou zo zmluvných povinností žalovanej v rámci zmluvného vzťahu so žalobcom vyplývajúcim z uzavretej Zmluvy o združenej dodávke plynu, bolo oznámiť žalobcovi zmenu svojich údajov oproti údajom uvádzaným v zmluve. Nebolo povinnosťou žalobcu aktívne pristupovať k žalovanej a dopytovať sa jej, či zmena údajov nenastala. Aj samotná skutočnosť, že žalovaná previedla byt, na ktorý bolo vedené odberné miesto, nemusela sama o sebe znamenať zmenu jej adresy pre doručovanie. Napokon aj do dnešného dňa má žalovaná aj v Registri obyvateľov SR evidovanú ako adresu jej trvalého pobytu adresu X. F. XX, F.. Pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal súd zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu omeškania predstavovala 0 % ročne, žalobcovi tak vzniklo právo na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne. Pri rozhodovaní o uplatnenom úroku z omeškania sa súd riadil právnou úpravou úrokov z omeškania obsiahnutou v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. (ďalej len „nariadenie“) v znení účinnom po 01.02.2013.

51. Žaloba žalobcu bola v časti zamietnutá, a tak súd rozhodoval o trovách konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP, a teda pomerne. Žalobou uplatnený nárok predstavoval sumu vo výške 406,14 eur. Žaloba bola zamietnutá v časti 37,30 eur (25,- eur poplatky za upomienky a 12,30 eur ako premlčaný nárok). V tejto časti konania bola teda úspešná žalovaná, t. j. vo výške 9,19 %. Žalobe bolo vyhovené v sume 368,84 eur. V tejto časti bol úspešný žalobca, t. j. v rozsahu 90,81%. Pomer úspechu úspešnejšieho žalobcu tak predstavoval 81,62 % (90,81 % - 9,19 %). Súd t prvej inštancie teda žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 81,62 % voči neúspešnejšej žalovanej.

52. Žalovaná napokon žiadala súd prvej inštancie, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatnil ust. § 257 CSP, nakoľko tvrdila, že sú vo veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd nemal prípadne žalobcovi nárok na náhradu trov konania priznať, spočívajúce vo vysokom veku žalovanej, jej nepriaznivom zdravotnom stave, nemajetnosti a s tým spojenú nepriaznivú sociálnu situáciu. Na preukázanie uvedených skutkových tvrdení však žalovaná nepriložila žiaden dôkaz. Za tejto situácie mal súd preukázanú len skutočnosť vysokého veku žalovanej (90 rokov), ktorá však sama o sebe ako dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by bolo možné výnimočne žalobcovi ako úspešnejšej strane v konaní nárok na náhradu trov konania nepriznať, nepostačuje. Súd teda v danej veci nevidel dôvod na postup podľa § 257 CSP, a preto o náhrade trov konania rozhodoval postupom výlučne podľa § 255 ods. 2 CSP podľa zásady pomerného úspechu v konaní.

53. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vydaným vyšším súdnym úradníkom.

54. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výrokom I., II., III., podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, dôvodiac § 365 ods. 1 písm. a/, § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, § 365 ods. 1 písm. f/ CSP a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (neboli splnené procesné podmienky; súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Žalobca v petite návrhu na vydanie platobného rozkazu požadoval, aby súd prvej inštancie žalovanú zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 393,84 eur od 01.09.2019 do zaplatenia. Súd prvej inštancie vo výroku č. I. napadnutého rozsudku žalobcovi priznal úroky z omeškania od 01.09.2018. Súd prvej inštancie tak v rozpore s § 216 ods. 1 CSP a v rozpore s dispozičným princípom, ktorým je bezvýnimočne ovládané sporové konanie, prekročil žalobný návrh. Súd prvej inštancie žalobcovi prisúdil nárok, ktorého sa žalobca nedomáhal, pretože vo vzťahu k úrokom z omeškania žiadal žalobca menej ako mu priznal súd prvej inštancie. Porušenie zásady ne ultra petitem je zásadnou vadou napadnutého rozsudku, ktorá naplňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje napr. na bod 14. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/90/2021, zo dňa 26.04.2022. V zmysle § 389 ods. 1 písm. a) CSP platí, že ak neboli splnené procesné podmienky, tak odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší. § 161 ods. 1 CSP definuje procesné podmienky ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. V tomto prípade ide o nedostatok žaloby (vecná procesná podmienka), pretože súd prvej inštancie z vlastnej iniciatívy konal a rozhodol o nároku, ktorý nebol predmetom žaloby. Priznanie úrokov z omeškania od 01.09.2018 nemá základ v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie a ani v bode 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie priamo v texte odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že úroky z omeškania priznal odo dňa splatnosti vyúčtovacej faktúry, z ktorej priznaný nárok plynul, t. j. odo dňa 01.09.2019, avšak v samotnom výroku č. I. napadnutého rozsudku napokon v rozpore s uvedeným priznal žalobcovi úroky z omeškania už od 01.09.2018. Ide o zjavné pochybenie súdu prvej inštancie, keďže výrok nemá základ v odôvodnení napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe aj v časti o zaplatenie 285,82 eur, ktorá by mala predstavovať cenu za dodaný plyn a súvisiace služby. Súd prvej inštancie v tejto časti žalobe vyhovel aj napriek tomu, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že na odbernom mieste skutočne došlo k dodávke zemného plynu a ani to, že bol zemný plyn skutočne dodaný v množstve, ktoré je uvedené v predmetnej faktúre. Žalovaná v bode 15. dupliky vyslovene namietla, že žalobca nepreukázal, že fakturované sumy vychádzajú z odpočtov stavu plynomera a tieto sumy ani nezdôvodnil. Žalobca vo svojom oneskorenom vyjadrení zo dňa 29.02.2024 (nesprávne datované 30.05.2023) v bode 10 iba poukázal na § 56 ods. 3 vyhlášky ÚRSO č. 24/2013 Z. z., avšak k vyjadreniu nepripojil žiadny dôkaz o vykonaných odpočtoch stavu počítadla určeného meradla na odbernom mieste. Následne na pojednávaní právny zástupca žalovanej uviedol, že žalobca nepreukázal dodané množstvo plynu, pretože nepredložil žiadne potvrdenia o vykonanom odpočte. Súd prvej inštancie v bode 43. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že za dôkaz o spotrebe zemného plynu považuje vyúčtovaciu faktúru. Takéto skutkové zistenie súdu prvej inštancie je nesprávne a absurdné, pretože vyúčtovaciu faktúru vystavil právny predchodca žalobcu. Samotná faktúra vystavená obchodníkom (dodávateľom) nie je žiadnym relevantným dôkazom o tom, že skutočne došlo aj k dodaniu tovaru alebo služby. V tejto súvislosti možno poukázať napr. na obdobné súdne spory o zaplatenie za dodávku pitnej vody a odvádzanie odpadových s Bratislavskou vodárenskou spoločnosťou, a. s. Krajský súd v Bratislave už viackrát uviedol, že samotná faktúra vystavená vodárenskou spoločnosťou nie je žiadnym dôkazom o tom, že skutočne došlo k odberu pitnej vody z verejného vodovodu alebo k vypúšťaniu odpadovej vody do verejnej kanalizácie (napr. bod 17. odôvodnenia rozsudku sp. zn.

3Co/11/2018, zo dňa 31.05.2018 alebo bod 26. odôvodnenia rozsudku sp. zn. 14Co/197/2018, zo dňa 29.06.2021). Na preukázanie dodávky pitnej vody, elektrickej energie alebo zemného plynu sa vyžaduje práve predloženie listinných dôkazov o vykonaných odpočtoch stavu počítadla určeného meradla. Pokiaľ dodávateľ plynu odberateľovi iba vyúčtuje cenu za spotrebovaný zemný plyn, ale nepreukáže aj skutočnú spotrebu zemného plynu, tak vzniká priestor pre špekulácie zo strany dodávateľov plynu. Práve preto by nemal súd vychádzať iba z faktúry. Pokiaľ súd považuje za dôkaz o spotrebe zemného plynu samotnú faktúru vystavenú dodávateľom plynu, tak potom si môže dodávateľ plynu vyúčtovať prakticky akékoľvek množstvo zemného plynu. Súd prvej inštancie nesprávne vychádza z prezumpcie správnosti vystavenej faktúry a odmieta pripustiť, že spotrebované množstvo zemného plynu uvedené vo faktúre môže byť fiktívne. Pri takomto formalistickom prístupe súdu prvej inštancie môže byť dodávateľ v súdnom spore úspešný prakticky s akoukoľvek vystavenou faktúrou. Ak by si žalobca vymyslel, že na odbernom mieste bolo spotrebovaných, napr. 5000 m³ zemného plynu a vystavil by na takéto množstvo zemného plynu faktúru, tak súd prvej inštancie by mu takýto fiktívny nárok priznal, pretože on za dôkaz o dodávke zemného plynu považuje samotnú faktúru vystavenú dodávateľom. Obchodník (dodávateľ) je povinný preukázať aj reálne dodanie služby alebo tovaru. V tomto prípade mal žalobca, ktorý tvrdí, že na odbernom mieste došlo k dodávke zemného plynu, predložiť listinný dôkaz o fyzickom vykonaní odpočtov stavu plynomera poverenou osobou. Fyzické odpočty stavu plynomera vykonáva pre všetky dodávateľov a pre všetky odberné miesta prevádzkovateľ distribučnej siete, ktorým je SPP - distribúcia, a. s. Práve preto by mali o vykonaných odpočtoch stavu plynomera existovať listinné dôkazy. Ak bol žalobca schopný predložiť faktúru od SPP - distribúcia, a. s. za prerušenie dodávky zemného plynu na odbernom mieste, tak mu nič nebránilo v tom, aby predložil aj potvrdenia o fyzickom vykonaní odpočtov stavu plynomera na odbernom mieste (ak boli vykonané). To vyplýva aj z § 57 ods. 6 vyhlášky ÚRSO č. 24/2013 Z. z., podľa ktorého vyúčtovanie odberu plynu vykonáva dodávateľ plynu najmenej jedenkrát ročne formou zúčtovacej faktúry, pričom podkladom na vyúčtovanie odberu plynu je zistenie stavu meracieho zariadenia vykonané prevádzkovateľom distribučnej siete. Podľa § 57 ods. 7 tejto vyhlášky prevádzkovateľ distribučnej siete spolu s údajmi podľa § 56 ods. 4 odovzdá dodávateľovi plynu aj informáciu o tom, ktorým z uvedených spôsobov údaje získal. Podľa § 50 ods. 11 tejto vyhlášky k dátumu prerušenia alebo obmedzenia distribúcie plynu určí prevádzkovateľ distribučnej siete stav určeného meradla na príslušnom odbernom mieste a tento stav odovzdá príslušnému dodávateľovi plynu. Samotná faktúra je iba daňovým a účtovným dokladom a nie je žiadnym dôkazom o dodaní tovaru alebo služby. Takýto skutkový záver súdu prvej inštancie je o to viac nesprávny z dôvodu, že ide o spor s ochranou slabšej strany. Súd prvej inštancie mal práve preto viac dbať na to, aby nepriznal dodávateľovi plynu voči spotrebiteľovi nárok, ktorý nebol riadne preukázaný. Žaloba bola postavená na skutkovom tvrdení žalobcu, že na odbernom mieste došlo v rozhodnom období k dodávke plynu, avšak žalobca toto svoje skutkové tvrdenie nepreukázal. Samotná faktúra vystavená dodávateľom má rovnakú relevanciu a vierohodnosť ako tvrdenie spotrebiteľa, že k odberu plynu nedošlo. Dodávateľ plynu nemôže preukazovať dodávku plynu iba účtovným dokladom, ktorého autorom je on sám. Takýmto prístupom súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal bez akéhokoľvek zákonného základu z prezumpcie správnosti vystavenej faktúry, bola žalovaná ako spotrebiteľka voči žalobcovi ako dodávateľovi značným spôsobom v súdnom spore znevýhodnená. Nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie v spotrebiteľskom spore takýmto spôsobom povýšil záujem obchodníka na vymáhaní pohľadávok nad ochranu spotrebiteľa pred nezákonnými praktikami obchodníkov, ktoré zahŕňajú aj možné vymáhanie fiktívnych nárokov. Ak súd prvej inštancie nemal v súdnom spise potvrdenia o vykonaných odpočtoch stavu plynomera na odbernom mieste alebo iný listinný dôkaz o spotrebovanom množstve zemného plynu, tak nemal žalobe vyhovieť, ale ju mal zamietnuť. Z hľadiska voľného hodnotenia dôkazov je v spotrebiteľskom spore prinajmenšom problematické, ak súd vyhodnotí nejasnosti v neprospech spotrebiteľa a v prospech obchodníka. Súd prvej inštancie ďalej v bode 43. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že podľa neho žalovaná relevantne nepoprela spotrebu zemného plynu vyplývajúcu z priložených faktúr, ale iba uviedla, že žalobca fakturované sumy nepreukázal. Podľa súdu prvej inštancie mala žalovaná uviesť konkrétne skutkové okolnosti a doložiť tieto skutkové tvrdenia dôkazmi. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie od žalovanej vyžadoval, aby preukázala, že na odbernom mieste nedošlo k dodávke zemného plynu. Takýto postup súdu prvej inštancie v procese dokazovania je v hrubom rozpore s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou. Od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo čo sa nestalo, čo neexistuje). Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné (tento jav sa v rímskom práve označoval ako probatio diabolica). V týchto prípadoch hovoríme o presune dôkazného bremena na protistranu. Ak žalobca tvrdí, že na odbernom mieste došlo k dodávke plynu, tak mal preukázať túto ním tvrdenú skutočnosť, z ktorej pre seba vyvodzuje prospech. Súd prvej inštancie namiesto toho

vyžadoval od žalovanej, aby preukázala, že na odbernom mieste k dodávke plynu nedošlo (negatívna skutočnosť). Tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú ohrozené alebo porušené právo, je pritom povinný zásadne žalobca a nie žalovaná. Zo strany súdu prvej inštancie ide o podobný nezmysel ako napr. požiadavka, aby veriteľ preukázal, že mu dlžník dlh nezaplatil. Tak ako je potrebné od dlžníkov vyžadovať, aby oni preukazovali, že veriteľovi dlh splnili, tak je potrebné aj od obchodníkov vyžadovať, aby oni preukazovali, že spotrebiteľom skutočne dodali tovar alebo službu. Ani napr. v spore medzi advokátom a jeho klientom o zaplatenie odmeny za vykonanie úkonov právnej služby by nemohla obstať ako dôkaz o vykonaných úkonoch právnej služby iba faktúra vystavená advokátom a súd by nemohol od klienta vyžadovať, aby on preukazoval, že úkony právnej služby vykonané neboli. Opačný prístup, ktorý uplatnil súd prvej inštancie, je v rozpore s negatívnou dôkaznou teóriou a vedie k podstatnému znevýhodneniu spotrebiteľov v súdnych sporoch s obchodníkmi. Takisto možno poukázať aj na Rosenbergovu teóriu analýzy noriem. Pravidlo pre rozdelenie dôkazného bremena medzi procesné strany je závislé od právnej normy, ktorá je predpokladom pre vznik právneho nároku alebo pre uplatnenie námietky, ktorá smeruje proti tomuto uplatňovanému nároku. Teda rozhodným kritériom nie sú skutočnosti zakladajúce právo alebo zabraňujúce vzniku práva, ale právne normy, ktoré toto právo zakladajú. Dôkazné bremeno o určitých skutočnostiach leží na tom účastníkovi, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky na základe právnej normy. Základnou normou je v tomto prípade § 47 ods. 8 zákona o energetike, podľa ktorého sa dodávateľ plynu na základe zmluvy o združenej dodávke plynu zaväzuje dodávať plyn koncovému odberateľovi plynu v dohodnutom množstve, zabezpečiť distribúciu plynu do odberného miesta koncového odberateľa plynu vrátane súvisiacich služieb a prevziať zodpovednosť za odchýlku koncového odberateľa plynu a koncový odberateľ plynu sa zaväzuje zaplatiť dodávateľovi plynu cenu za dodaný plyn a súvisiace služby. Ak dodávateľ plynu tvrdí, že uskutočnil dodávku plynu a na základe toho požaduje od koncového užívateľa zaplatenie ceny za dodaný plyn a súvisiace služby, tak práve on je povinný dokazovať, že skutočne k dodávke zemného plynu vo vyúčtovanom množstve došlo. Ak dodávateľ plynu nepreukáže, že došlo k dodávke zemného plynu, tak potom nemôže súd deklarovať povinnosť koncového užívateľa zaplatiť cenu za dodaný zemný plyn a súvisiace služby. Z tejto základnej normy nevyplýva, že by mala žalovaná ako koncový užívateľ v rámci procesnej obrany preukazovať neexistenciu dodávky zemného plynu. Ak by žalobca preukázal dodávku zemného plynu (predpoklad pre priznanie ceny za plyn podľa základnej normy), tak až potom by bola žalovaná povinná preukazovať skutočnosti predpokladané protinormami (napr. neexistencia zmluvného vzťahu alebo premlčanie uplatneného nároku). Súd prvej inštancie správne nezohľadnil rozdelenie dôkazného bremena podľa relevantných právnych noriem. Podľa súdu prvej inštancie mala žalovaná uviesť konkrétne skutkové okolnosti, z ktorých vyplývajú jej pochybnosti o spotrebe plynu. Okrem toho, že došlo k porušeniu negatívnej dôkaznej teórie a teórie analýzy noriem, tak súd prvej inštancie ani nevysvetlil, ako konkrétne mala žalovaná podľa jeho predstáv spochybňovať spotrebu plynu uvedenú vo faktúrach. Žalovaná nemohla fyzicky skontrolovať stav plynomera, pretože predmetnú nehnuteľnosť predala. Okrem toho došlo podľa listinných dôkazov žalobcu na odbernom mieste v máji 2019 k prerušeniu dodávky plynu, čo zahŕňa aj demontáž plynomera. Údaje o spotrebovanom zemnom plyne možno overiť iba prostredníctvom potvrdení o vykonaných odpočtoch, ktoré žalobca nepredložil. Žalovaná sa dozvedela o tom, že na odbernom mieste malo dochádzať aj po predaji nehnuteľnosti k dodávke plynu, až z doručeného platobného rozkazu a o vykonaných odpočtoch nemá žiadne informácie. Záver súdu prvej inštancie, že žalovaná mala preukazovať neužívanie bytu, je takisto v rozpore s negatívnou dôkaznou teóriou. Žalovaná v duplike vzniesla námietku premlčania vo vzťahu k uplatnenej istine vo výške 103,50 eur. Súd prvej inštancie uznal námietku premlčania ako dôvodnú iba v časti o zaplatenie 12,30 eur. Súd prvej inštancie považoval námietku premlčania vo vzťahu k uplatnenej istine vo výške 91,20 eur za nedôvodnú, pretože táto časť istiny bola zahrnutá do vyúčtovacej faktúry so splatnosťou dňa 31.08.2019 a žaloba bola podaná dňa 07.03.2022 (podľa potvrdenia o pridelení bola podaná dňa 05.03.2022). Podľa súdu prvej inštancie bol prvý deň, kedy mohol veriteľ túto istinu uplatniť na súde až 01.09.2019 a až od tohto dňa začala plynúť premlčacia lehota. Súd prvej inštancie uviedol, že preddavkové platby vo výške 45,60 eur mesačne je podľa neho potrebné chápať ako samostatný nárok odlišný od pohľadávky uplatnenej v tomto konaní, lebo žalobca si neuplatnil nárok na zaplatenie preddavkových platieb, ale nárok za skutočne dodané a vyúčtované služby (bod 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Takéto závery súdu prvej inštancie vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie nesprávne interpretoval a aplikoval § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka. Podľa § 57 ods. 2 vyhlášky ÚRSO č. 24/2013 Z. z. je preddavková platba odberateľa plynu v domácnosti pri mesačnej periodicite preddavkových platieb vo výške 1/11 platby za plyn určená podľa spotreby plynu za predchádzajúce zúčtovacie obdobie. Podľa § 57 ods. 6 tejto vyhlášky vyúčtovanie odberu plynu

vykonáva dodávateľ plynu najmenej jedenkrát ročne formou zúčtovacej faktúry. V tomto prípade právny predchodca žalobcu určil žalovanej pre rok 2019 preddavkové platby vo výške 45,60 eur mesačne a ich splatnosť určil na posledný deň príslušného kalendárneho mesiaca. Splatnosť prvej preddavkovej platby bola určená na 31.01.2019 a splatnosť druhej na 28.02.2019. Zmyslom preddavkových platieb a následného vyúčtovania je, že odberateľ priebežne počas zúčtovacieho obdobia uhradza preddavkové platby a po skončení zúčtovacieho obdobia mu vznikne buď nedoplatok alebo preplatok. Ak odberateľ nezaplatí preddavkovú platbu najneskôr v deň jej splatnosti, tak sa môže dodávateľ plynu domáhať jej zaplatenia súdnou cestou. Ak v dôsledku neplatenia preddavkových platieb vznikne nedoplatok, tak nevzniká dodávateľovi plynu vystavením vyúčtovacej faktúry nový nárok, ale iba fakturuje cenu za dodaný plyn, ktorá už bola predmetom predpísanej preddavkovej platby. Ak bola prvá preddavková platba splatná dňa 31.01.2019 a druhá preddavková platba dňa 28.02.2019, tak neobstojí záver súdu prvej inštancie, že sa mohol veriteľ domáhať týchto platieb na súde až dňa 01.09.2019. Ak nebola najneskôr dňa 31.01.2019 zaplatená prvá preddavková platba vo výške 45,60 eur, tak sa jej mohol právny predchodca žalobcu na súde domáhať už dňa 01.02.2019. Ak nebola najneskôr dňa 28.02.2019 zaplatená druhá preddavková platba vo výške 45,60 eur, tak sa jej mohol právny predchodca žalobcu na súde domáhať už dňa 01.03.2019. Žaloba bola na súd podaná až dňa 05.03.2022, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, a preto je potrebné konštatovať, že istina vo výške 91,20 eur je premlčaná (ak by bola dôvodná). Premlčacia lehota plynie podľa § 101 Občianskeho zákonníka odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. K pretrhnutiu premlčacej lehoty (premlčacia lehota začne plynúť odznova) môže dôjsť iba za podmienok predpokladaných zákonom. Zo žiadnej právnej normy nevyplýva, že ak spotrebiteľ nezaplatí preddavkovú platbu a dodávateľ mu ju znova vyúčtuje vo vyúčtovacej faktúre, tak by malo dôjsť k pretrhnutiu premlčacej lehoty. Opakované vyúčtovanie tej istej dlžnej sumy nespôsobuje pretrhnutie premlčacej lehoty. Ak začala premlčacia lehota plynúť dňa 01.02.2019 a 01.03.2019, tak plynula bez akéhokoľvek prerušenia naďalej aj po 31.08.2019. Už raz splatná platba sa nemôže stať znova splatnou. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 27C/207/2016, zo dňa 24.10.2017, ktorý vydala tiež sudkyňa P.. V odôvodnení tohto rozsudku súd prvej inštancie vychádza z predpokladu, že premlčacia lehota začína plynúť odo dňa nasledujúceho po splatnosti preddavkovej faktúry. Súd prvej inštancie v tomto rozsudku vôbec neskúmal, či došlo k nejakému vyúčtovaniu preddavkových platieb, pretože opätovné vyúčtovanie nezaplatených preddavkových platieb do vyúčtovacej faktúry nemá za následok pretrhnutie premlčacej lehoty a pôvodné premlčacie lehoty naďalej plynú. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka je totiž potrebné zásadne vychádzať z momentu, kedy mohlo byť právo prvýkrát uplatnené na súde. Nezaplatené preddavkové platby sú vymáhatelné súdnou cestou a dodávateľ plynu pri ich vymáhaní nemusí čakať na skončenie vyúčtovacieho obdobia. Preddavkové platby za dodávku plynu predstavujú opakujúce sa plnenie. Spotrebiteľ namiesto jednej platby za celé zúčtovacie obdobie platí podľa dohody s dodávateľom plynu pravidelne menšie platby. V prípade opakovaného plnenia ide o plnenie viacerých samostatných predmetov plnenia. Premlčacia lehota preto plynie pri každej preddavkovej platbe samostatne a v prípade, že vznikne na konci zúčtovacieho obdobia nedoplatok, tak premlčacia lehota na vymáhanie nedoplatku (nedoplatok nad rámec zaplatených preddavkových platieb) začne plynúť po splatnosti zúčtovacej faktúry. Záver súdu prvej inštancie, že mesačné preddavkové platby je potrebné chápať ako samostatný nárok odlišný od pohľadávky podľa vyúčtovacej faktúry, je jednoznačne nesprávny a nie je ani riadne zdôvodnený. Žalovanej nie je zrejmé, ako môže jedna povinnosť zaplatiť určitú platbu predstavovať pre veriteľa dve rozdielne pohľadávky, keď má byť platba zaplatená iba raz a nie dvakrát. Podľa súdu prvej inštancie by vlastne pohľadávka mala existovať duplicitne. Takéto závery jednoznačne nemajú žiadnu oporu v právnej úprave. Občiansky zákonník osobitne neupravuje premlčanie opakujúceho sa plnenia a ani premlčanie preddavkových platieb, v dôsledku čoho je potrebné aplikovať § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Obsahom a účelom najbližšou právnou úpravou je práve § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého platí, že ak bolo plnenie dohodnuté v splátkach, tak plynie premlčacia lehota odo dňa splatnosti jednotlivých splátok. V tomto prípade plynie premlčacia lehota odo dňa splatnosti jednotlivých preddavkových platieb. Rozdiel medzi splátkami a opakujúcim sa plnením je iba v tom, že záväzok na opakujúce sa plnenie nezaniká splnením, ale až vtedy, keď nastane určitá udalosť (v tomto prípade ukončenie zmluvného vzťahu). Plnením zaniká iba záväzok zaplatiť jednotlivé platby. Pri správnej interpretácii a aplikácii § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka je potom nevyhnutné konštatovať, že uplatnená istina je premlčaná aj v časti 91,20 € a súd prvej inštancie mal v tejto časti žalobu jednoznačne zamietnuť. Ak sa dlžník dovoľá premlčania, tak súd nemôže v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznať veriteľovi naturálnu obligáciu. Čiastočnému premlčaniu uplatneného nároku (ak by bol skutočne dôvodný) zodpovedá aj rozpis položiek, ktorý je prílohou vyúčtovacej faktúry č. XXXXXXXXXXXX. V tomto rozpise sú okrem variabilných

zložiek, ktoré závisia od spotreby plynu, uvedené aj stále mesačné platby za dodávku a distribúciu plynu. Niektoré z týchto platieb sú za obdobie pred 05.03.2019 a podliehajú premlčaniu. Premlčaniu podliehajú stále mesačné platby za obdobie od 19.12.2018 do 04.03.2019. V prípade stálej mesačnej platby za dodávku plynu je sadzba 1,- euro bez DPH/mesiac. Premlčaniu tak podlieha čiastka vo výške 2,55 eur bez DPH (3,06 eur vrátane DPH). V prípade stálej mesačnej platby za distribúciu plynu je sadzba 4,76 eur bez DPH/mesiac. Premlčaniu tak podlieha čiastka vo výške 12,13 eur bez DPH (14,56 eur vrátane DPH). Premlčaniu teda podliehajú stále mesačné platby spolu vo výške 17,62 eur. Táto suma je súčasťou preddavkových platieb vo výške 91,20 eur, voči ktorým žalovaná vznesla v konaní pred súdom prvej inštancie námietku premlčania. Súd prvej inštancie v bode 42. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že mu žalovaná nedoložila e-mail zo dňa 16.01.2019. Súd prvej inštancie prehliadol, že na listine, ktorú predložila žalovaná ako dôkaz o ukončení zmluvného vzťahu, sa na opačnej strane nachádza okrem e-mailu právneho predchodcu žalobcu zo dňa 18.01.2019 aj e-mail žalovanej zo dňa 16.01.2019. Na tejto strane listiny je e-mail s predmetom „Ukončenie odberu“ a s textom „Dobry deň! V prílohe Vám zasielam Žiadosť o ukončenie odberu z dôvodu predaja nehnuteľnosti + kópiu prvých dvoch strán Zmluvy o prevode vlastníctva bytu. S pozdravom Z.. Táto e-mailová adresa patrí vnukovi žalovanej X. V.. Následne po tejto správe nasleduje e-mail právneho predchodcu žalobcu zo dňa 18.01.2019, v ktorom uvádza, že mu majú byť dokumenty doručené písomne na jeho adresu. Žalovaná označila v odpore ako dôkaz svoj e-mail zo dňa 16.01.2019 a nie e-mail právneho predchodcu žalobcu zo dňa 18.01.2019. Ak súd prvej inštancie úplne prehliadol e-mail žalovanej a dokonca v rozpore s obsahom súdneho spisu uviedol, že ho žalovaná nedoložila, tak tým jednoznačne došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Zo samotného textu e-mailu žalovanej, ktorý súd prvej inštancie na listine prehliadol, je zrejmé, že tento e-mail obsahoval dve prílohy. Žalovaná v bode 4. dupliky vyslovne uviedla, že prílohou e-mailu bola žiadosť o ukončenie odberu plynu z dôvodu predaja nehnuteľnosti a kópia prvých dvoch strán zmluvy o prevode vlastníctva bytu („Žalobca úplne opomína, že prílohou tohto e-mailu bola žiadosť o ukončenie odberu z dôvodu predaja nehnuteľnosti a aj kópia prvých dvoch strán zmluvy o prevode vlastníctva bytu“). Išlo o skutkové tvrdenie žalovanej, ktoré má základ aj v samotnom texte e-mailu a žalobca toto skutkové tvrdenie žalovanej výslovne nepoprel. K prílohám e-mailu žalovanej sa žalobca nevyjadroval. Žalobca netvrdil, že by mu bol tento e-mail žalovanej v rozpore s jeho textom doručený bez príloh. Súd prvej inštancie mal preto uplatniť § 151 ods. 1 CSP a toto skutkové tvrdenie žalovanej mal považovať za nesporné. E-mail žalovanej odoslaný z e-mailovej adresy jej vnuka teda obsahoval sken alebo fotografiu písomnej žiadosti o ukončenie odberu plynu. Táto písomná žiadosť bola vlastnoručne podpísaná žalovanou. Súd prvej inštancie zjavne nepochopil argumentáciu žalovanej a nechal sa zviest' účelovou argumentáciou žalobcu, ktorý napádal samotný e-mail z dôvodu nedostatku formy a úmyselne opomínal, že tento e-mail mal aj prílohy (bod 4 tripliky žalobcu). Ak bol žalobcovi doručený sken alebo fotografia písomnej žiadosti o ukončenie odberu plynu, tak nebol žiadny dôvod na to, aby mu žalovaná ten istý dokument zasielala ešte duplicitne na jeho adresu v listinnej forme. Prevod vlastníckeho práva k bytu si právny predchodca žalobcu mohol na základe doručenej žiadosti a kópie prvých dvoch strán zmluvy o prevode vlastníctva bytu preveriť aj nahliadnutím do katastra nehnuteľností, ktorého údaje sa považujú za hodnoverné. Sken alebo fotografia dokumentu ako príloha e-mailu je jednoznačne takým elektronickým prostriedkom, ktorý zachytáva obsah prejavu vôle žalovanej a taktiež je nepochybné, že ide o jej prejav vôle žalovanej. Ak elektronický podpis neobsahuje samotný e-mail, tak za elektronický podpis možno považovať aj sken vlastnoručného podpisu na naskenovanej alebo odfotenej listine. Pojem elektronický podpis je pomerne dosť široký a okrem zaručeného elektronického podpisu zahŕňa aj iné jednoduchšie formy elektronického podpisu. Súd prvej inštancie mal vykonať dokazovanie textom e-mailu žalovanej (podľa súdu prvej inštancie ho žalovaná vôbec nedoložila), mal vychádzať zo skutkového zistenia, že jeho prílohou boli potrebné naskenované dokumenty a na základe toho mal dospieť k záveru, že doručením tohto e-mailu právneho predchodcovi žalobcu došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu. Právny predchodca žalobcu bol požiadaný o ukončenie odberu plynu na odbernom mieste, jasne a zrozumiteľne mu bolo oznámené, že došlo k predaju predmetného bytu a táto skutočnosť mu bola aj preukázaná. Zmluvu o združenej dodávke plynu je potrebné považovať za ukončenú už doručením žiadosti o ukončenie odberu plynu, pretože odberateľ nemá možnosť donútiť dodávateľa, aby s ním uzavrel písomnú dohodu o ukončení zmluvy a dodávateľ plynu môže stále tvrdiť, že neboli splnené podmienky pre ukončenie zmluvného vzťahu (to sa prejavilo aj v tomto prípade). Žiadosť o ukončenie odberu plynu na odbernom mieste za situácie, keď nový vlastník nehnuteľnosti neuzavrel zmluvu o združenej dodávke plynu so žiadnym dodávateľom plynu, je možné interpretovať aj ako výpoveď zmluvy. Právny predchodca žalobcu mal na základe doručenia takéhoto e-mailu s prílohami konať a v prípade nezájmu nového vlastníka nehnuteľnosti o uzavretie zmluvy o združenej dodávke plynu s dodávateľom plynu mal nechať vykonať na náklady nového

vlastníka nehnuteľnosti prerušenie dodávky plynu. Zo žiadnej právnej normy nevyplýva, že by mala každá domácnosť povinnosť byť pripojená do distribučnej siete, z čoho vyplýva, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený podmieňovať ukončenie zmluvného vzťahu žiadosťou o uvoľnenie distribučnej kapacity od nového dodávateľa. Odborné miesto môže byť pri predaji nehnuteľnosti zrušené. Súd prvej inštancie uviedol, že žiadosť o ukončenie odberu plynu doručenú e-mailom nemožno považovať za právny úkon urobený písomne, lebo neobsahuje zaručený elektronický podpis. Podstatnou náležitosťou písomného právneho úkonu je podľa neho podpis konajúcej osoby, čo e-mail neobsahuje. Podľa súdu prvej inštancie nemožno e-mail považovať za právny úkon urobený písomne a ani za právny úkon riadne doručený právnemu predchodcovi žalobcu. Súd prvej inštancie vyslovene poukázal na § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nielenže súd prvej inštancie vychádza z nesprávnych a neúplných skutkových zistení (nevzal do úvahy, že prílohou e-mailu bola fotografia alebo sken listinnej žiadosti), ale vychádza aj z nesprávnej a účelovej interpretácie § 40 ods. 2 a ods. 4 Občianskeho zákonníka. Prejav vôle môže mať právne účinky, ak bol vyjadrený vo forme, ktorá je poznateľná ľudskými zmyslami. Súkromné právo vychádza zo zásady bezformálnosti právnych úkonov. Občiansky zákonník pozná viaceré typy písomných právnych úkonov. Právny záver súdu prvej inštancie, že každý písomný právny úkon bez ohľadu na to, či je urobený v listinnej forme alebo elektronickými prostriedkami, musí obsahovať podpis, je zjavne nesprávny. Prvá veta § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka stanovuje, že písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou. Následne druhá veta stanovuje z tohto pravidla výnimku, keď stanovuje, že podpis môže byť nahradený mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé. Prvá veta § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka stanovuje ďalšiu výnimku, podľa ktorej je písomná forma právneho úkonu zachovaná aj vtedy, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Túto právnu normu upresňuje druhá veta § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej je písomná forma zachovaná vždy vtedy, ak je právny úkon urobený elektronickými prostriedkami podpísaný zaručeným elektronickým prostriedkom. Celá právna norma zložená zo základnej právnej normy a protinormou znie nasledovne: Písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou (základná norma), ale platný je aj vtedy, ak je podpis nahradený mechanickými prostriedkami (prvá protinorma) alebo ak je urobený elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila (druhá protinorma). Druhá protinorma sa uplatní vždy vtedy, ak je právny úkon urobený elektronickými prostriedkami podpísaný zaručeným elektronickým podpisom. Z § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by mal každý písomný právny úkon urobený elektronickými prostriedkami obsahovať zaručený elektronický podpis, ale z neho vyplýva pravý opak. Závery súdu prvej inštancie o nevyhnutnosti podpisu konajúcej osoby nemajú oporu v jazykovom a ani v logickom výklade tejto právnej normy. Občiansky zákonník teda pozná nasledovné typy písomných právnych úkonov: a) písomný právny úkon podpísaný konajúcou osobou (prvá veta § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka), b) písomný právny úkon, na ktorom je podpis nahradený mechanickými prostriedkami (druhá veta § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka), c) písomný právny úkon urobený prostredníctvom modernej komunikačnej techniky - elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila (prvá veta § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka), d) písomný právny úkon urobený elektronickými prostriedkami podpísaný zaručeným elektronickým prostriedkom (druhá veta § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Občiansky zákonník v prvej vete § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka ako príklady modernej komunikačnej techniky, prostredníctvom ktorej je možné urobiť písomné právne úkony, uvádza telegraf a ďalekopis, ktoré už v súčasnosti nemožno využívať. Tieto prostriedky elektronickej komunikácie prenášali rovnako ako v súčasnosti e-mail a iné obdobné komunikačné služby iba text a neobsahovali žiadny zaručený elektronický podpis. Podľa súdu prvej inštancie by mal byť vlastne každý písomný prejav vôle uskutočnený e-mailom neplatným právnym úkonom z dôvodu, že neobsahuje zaručený elektronický podpis, čo je v zjavnom rozpore s prvou vetou § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Aj komentáre k Občianskemu zákonníku uvádzajú ako typický príklad písomných právnych úkonov uskutočnených modernou komunikačnou technikou práve e-mail. Ak by platil záver súdu prvej inštancie, že e-mailom a inými obdobnými elektronickými prostriedkami komunikácie nemožno uskutočňovať právne úkony, tak by napr. nebolo vôbec možné objednávať cez internet tovary a služby (zákon o elektronickej obchode by nemal potom žiadne opodstatnenie). V prípade objednávania cez internet nie je potrebný žiadny zaručený elektronický podpis, Občiansky zákonník pri takýchto právnych úkonoch považuje písomnú formu za zachovanú a ide o platné právne úkony. V praxi je úplne bežné, že spotrebiteľia a aj obchodníci uskutočňujú objednávky tovarov a služieb prostredníctvom e-mailu. Účastníci občianskoprávných vzťahov bežne uzatvárajú kúpne zmluvy aj prostredníctvom aplikácií ako Facebook, Messenger, WhatsApp alebo Instagram. Ak by mali byť všetky takto uskutočnené

právne úkony považované za neplatné z dôvodu, že neobsahujú zaručený elektronický podpis, tak by to viedlo k právnej neistote podstatnej časti bytovateľstva. Závery súdu prvej inštancie o nemožnosti uskutočniť písomný právny úkon e-mailom sú jednoznačne v rozpore nielen s prvou vetou § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ale aj so sociálnou realitou 21. storočia, kedy sa podstatná časť právnych úkonov vykonáva elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu. Súd prvej inštancie sa zjavne vôbec nezamyslel nad absurdnosťou svojich právnych záverov v bode 42 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kedy vychádzal izolovane iba z prvej vety § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka a druhej vety § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka a úplne prehliadol, že Občiansky zákonník pozná ďalšie dva druhy písomných právnych úkonov. Už zo samotnej povahy právneho úkonu uskutočneného modernou komunikačnou technikou (prvá veta § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že neobsahuje vlastnoručný podpis konajúcej osoby a väčšinou ani zaručený elektronický podpis. Súd prvej inštancie ani neozrejmil, čo vlastne považuje za relevantný elektronický podpis. Neozrejmil, či pod týmto pojmom rozumie iba zaručený elektronický podpis alebo aj menej dokonalé formy elektronického podpisu. Za elektronický podpis v širšom slova zmysle možno totiž považovať aj jednoduché nešifrované uvedenie identifikačných údajov na konci textu v elektronickej (digitálnej) forme, ktoré umožňuje identifikovať (teda jednoznačne určiť) označenú osobu. V tomto prípade je na konci e-mailu žalovanej uvedené „S pozdravom Z. čo napĺňa znaky jednoduchého elektronického podpisu. Súd prvej inštancie žalovanej vyčíta, že e-mail odoslala z adresy a@b.c V praxi je bežné, že osoby vyššieho veku sú počítačovo negramotné a v prípade potreby elektronickej komunikácie požiadajú o pomoc mladšieho príbuzného (žalovaná mala v tom čase takmer 85 rokov). V tomto prípade ide o e-mailovú adresu vnuka žalovanej. Identita žalovanej mala byť overená práve pomocou príloh e-mailu, ktoré právny predchodca žalobcu odmietol akceptovať a vôbec sa nezaoberal ich obsahom. Súd prvej inštancie na základe ustanovení predložených obchodných podmienok dospel k záveru, že žiadosť o ukončenie odberu plynu nemožno považovať za platný písomný právny úkon z dôvodu nedostatku formy. Súd prvej inštancie poukázal na § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie vôbec nerozlišuje medzi absolútnou a relatívnou neplatnosťou právneho úkonu, v dôsledku čoho údajný nedostatok dohovorenej formy právneho úkonu nesprávne sankcionuje absolútnou neplatnosťou právneho úkonu. Relatívna neplatnosť právneho úkonu nevzniká priamo zo zákona (ex lege), ako je to v prípade absolútnej neplatnosti, ale je podmienená úkonom účastníka právneho vzťahu. Súd prvej inštancie interpretoval § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka izolovane od § 40a Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že zmluvu uzavretú písomne možno meniť alebo zrušiť len písomne, ale následne opomenul, že sankciou za porušenie tohto ustanovenia by mohla byť v tomto prípade jedine relatívna neplatnosť právneho úkonu. Súd prvej inštancie na základe ustanovení obchodných podmienok dospel k záveru, že žalovaná nemohla uskutočniť voči právnenmu predchodcovi žalobcu písomný právny úkon formou e-mailu a takýto právny úkon považoval za neplatný. Súd prvej úplne opomenul, že nejde o formu právneho úkonu vyžadovanú zákonom, ale iba o formu právneho úkonu vyžadovanú dohodou účastníkov. V prípade porušenia dohovorenej formy právneho úkonu môže súd prihliadať na neplatnosť právneho úkonu iba na základe námietky neplatnosti. Žalobca v konaní nevzniesol žiadnu kvalifikovanú námietku neplatnosti právneho úkonu. Súd prvej inštancie napriek tomu z vlastnej iniciatívy konštatoval, že právny úkon žalovanej je neplatný. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dokonca vyplýva, že súd prvej inštancie v rozpore s § 40a Občianskeho zákonníka vychádzal zo záveru o absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Pokiaľ sa žalobca nedovolal neplatnosti právneho úkonu, tak by bol tento právny úkon platný aj vtedy, ak by ho žalovaná uskutočnila ústne alebo telefonicky. V súvislosti s predmetnými obchodnými podmienkami je potrebné konštatovať, že ich ustanovenia nepredstavujú dohodu právneho predchodcu žalobcu a žalovanej o forme právnych úkonov, pretože žalovaná nikdy s týmito obchodnými podmienkami nesúhlasila. Žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o združenej dodávke plynu v roku 2013. Žalovaná v nej súhlasila s Obchodnými podmienkami poskytovania univerzálnej služby pre Zmluvy o združenej dodávke plynu pre odberateľov kategórie domácnosti spoločnosti J. U. Q. s. r. o. Nové obchodné podmienky z roku 2015, ktoré predložil žalobca ako prílohu návrhu na vydanie platobného rozkazu, sa pre žalovanú stali záväznými iba na základe rozhodnutia ÚRSO (§ 13 ods. 2 písm. m/ zákona o regulácii v sieťových odvetviach vo vtedajšom znení). Záväznosť obchodných podmienok pre spotrebiteľa na základe rozhodnutia ÚRSO nepredstavuje dohodu medzi spotrebiteľom a dodávateľom plynu. Práve preto je potrebné konštatovať, že ustanovenia predložených obchodných podmienok o forme právnych úkonov nepredstavujú dohodu zmluvných strán. Pokiaľ žalobca nepredložil pôvodné obchodné podmienky platné v čase uzavretia zmluvy o združenej dodávke plynu, tak je potrebné konštatovať, že v súdnom spise sa nenachádza listinný dôkaz o tom, že by si právny predchodca žalobcu a žalovaná dohodli formu právnych úkonov, ktorými dochádza k zmene a k zániku tejto zmluvy. Práve preto je potrebné považovať za platný právny úkon akýkoľvek prejav

vôle žalovanej, ktorým žalovaná prejavila vôľu ukončiť na odbernom mieste odber plynu. Žalobca dokonca ani nepreukázal, že by jeho právny predchodca na základe § 17 ods. 1 písm. b) zákona o energetike poskytol žalovanej informáciu o zmene obchodných podmienok dodávky plynu. Súd prvej inštancie tiež vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia, že žalovaná nedodržala formu právneho úkonu podľa predložených obchodných podmienok. Súd prvej inštancie vychádzal najmä z čl. XII. ods. 1 (časť Zánik zmluvy) obchodných podmienok, kde je stanovené, že zmluva zanikne písomnou dohodou zmluvných strán, ak odberateľ plynu preukáže, že ukončuje odber plynu z dôvodu prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Na základe toho potom súd prvej inštancie vyvodil záver, že zmluvu nemožno ukončiť e-mailovou komunikáciou. Takýto záver je jednoznačne nesprávny. Ak je vyžadovaná písomná forma právneho úkonu, tak to neznamená, že musí ísť nevyhnutne o listinnú formu, keďže písomná forma sa považuje za zachovanú aj v prípade právnych úkonov urobených elektronickými prostriedkami (viď vyššie uvedenú argumentáciu). Zo znenia obchodných podmienok a ani zo žiadnej právnej normy nevyplýva, že by musela byť dohoda o ukončení odberu plynu vyhotovená na jednej listine alebo na jednom elektronickom dokumente. Z § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Výnimku predstavuje iba prevod nehnuteľností, kedy musia byť prejavy vôle na jednej listine. K písomnému návrhu a jeho písomnému prijatiu môže dôjsť aj e-mailovou komunikáciou. Ak žalovaná zaslala právnenmu predchodcovi žalobcu e-mail, v ktorom požaduje ukončenie odberu plynu, tak išlo z jej strany o právne relevantný návrh na uzavretie dohody o ukončení zmluvy o združenej dodávke plynu. Právny predchodca žalobcu sa v čl. XII. ods. 1 obchodných podmienok zaviazal, že v takých prípadoch návrh na ukončenie zmluvy prijme. Ak právny predchodca žalobcu tento návrh svojvoľne v rozpore s týmto ustanovením odmietol prijať iba z dôvodu, že bol doručený e-mailom, tak tým došlo k ukončeniu zmluvy o združenej dodávke plynu. Opačný výklad by viedol k nemožnosti okamžitého ukončenia odberu plynu z dôvodu prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, lebo dodávateľ plynu by mohol stále tvrdiť, že neboli splnené podmienky pre ukončenie zmluvy. Alternatívne možno takýto jednostranný prejav vôle žalovanej, ktorý právny predchodca žalobcu odmietol akceptovať, považovať za výpoveď zmluvy o združenej dodávke plynu, čo má tiež za následok ukončenie zmluvného vzťahu (ku dňu 28.02.2019). Súd prvej inštancie ďalej argumentoval čl. XII. ods. 3 (časť Trvanie a zmeny zmluvy) obchodných podmienok, podľa ktorého bolo možné právnenmu predchodcovi žalobcu zasielať žiadosti aj prostredníctvom webového portálu alebo elektronickou poštou. Súd prvej inštancie vyvodil záver, že toto ustanovenie by sa malo týkať iba zmeny zmluvy a nie jej zániku. Takýto záver súdu prvej inštancie je nesprávny a vôbec nevyplýva z obchodných podmienok, pretože predmetné ustanovenie sa nachádza v časti „trvanie a zmeny zmluvy“. Je preto evidentné, že sa týka aj tých právnych úkonov, ktoré majú za následok ukončenie trvania zmluvného vzťahu. Žalovaná bola jednoznačne podľa tohto ustanovenia (ak by sa skutočne vzťahovalo na právny vzťah medzi zmluvnými stranami) oprávnená zaslať právnenmu predchodcovi žalobcu žiadosť o ukončenie odberu plynu e-mailom a právny predchodca žalobcu bol povinný na základe takto doručenej žiadosti konať. Právny predchodca žalobcu nebol oprávnený jednostranne určovať, akú formu žiadosti bude akceptovať. Z čl. XV. ods. 3 obchodných podmienok, na ktorý poukázal súd prvej inštancie, takisto vyplýva, že žalovaná bola oprávnená zaslať právnenmu predchodcovi žalobcu žiadosť o ukončenie odberu plynu e-mailom. Toto ustanovenie obchodných podmienok z elektronického doručovania vylučuje iba výpoveď, odstúpenie od zmluvy a uzatvorenie zmluvy. Žiadosť o ukončenie odberu plynu sa v negatívnom výpočte nenachádza. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žiadosť o ukončenie odberu plynu doručená e-mailom predstavovala relevantný a platný písomný právny úkon, ktorý bol riadne doručený právnenmu predchodcovi žalobcu. Žalovaná preukázala riadne ukončenie zmluvného vzťahu a za obdobie po skončení zmluvného vzťahu už nebola povinná platiť cenu za dodaný plyn a súvisiace služby (ak naozaj na odbernom mieste dochádzalo k dodávke plynu). V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je potrebné pochybnosti o obsahu spotrebiteľských zmlúv interpretovať na ťarchu obchodníka (výkladový princíp contra proferentem). Súd prvej inštancie namiesto toho vyhodnotil všetky pochybnosti o obsahu obchodných podmienok v neprospech žalovanej v postavení spotrebiteľa a z nepochopiteľných dôvodov sa snažil z ich obsahu vyvodiť záver v prospech dodávateľa plynu, podľa ktorého žalovaná nemohla zaslať právnenmu predchodcovi žalobcu žiadosť o ukončenie odberu plynu e-mailom. Takýto postup súdu prvej inštancie v spotrebiteľskom spore je neakceptovateľný. Ak z obchodných podmienok jednoznačne nevyplýva nemožnosť zaslať dodávateľovi plynu žiadosť o ukončenie odberu plynu e-mailom, tak súd prvej inštancie mal obsah obchodných podmienok interpretovať v neprospech žalobcu. Súd prvej inštancie úplne opomenul § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z čl. XII. ods. 3 a čl. XV. ods. 3 obchodných podmienok vyplýva, že žalovaná bola oprávnená zaslať právnenmu predchodcovi žalobcu žiadosť o ukončenie odberu plynu e-mailom a ten mal takúto žiadosť akceptovať. Poučenie

zo strany právneho predchodcu žalobcu o nemožnosti akceptovať takto doručenú žiadosť je skutkovo a právne irelevantné, pretože nemá žiadny základ v ustanoveniach Občianskeho zákonníka a ani v predložených obchodných podmienkach. Nedodržanie formy žiadosti o ukončenie žiadosti nemôže byť dôvodom pre nečinnosť dodávateľa plynu. Ak právny predchodca žalobcu vyžadoval, aby mu žalovaná dokumenty, ktoré už boli prílohou e-mailu, zaslala duplicitne ešte v listinnej podobe poštou, tak vo vzťahu k takmer 85-ročnému seniorovi s podlomeným zdravím ide jednoznačne o šikanózný postup dodávateľa plynu. Pre žalobcu bolo jednoduchšie naďalej fakturovať údajne spotrebovaný plyn žalovanej ako kontaktovať nového vlastníka nehnuteľnosti a riešiť s ním uzatvorenie novej zmluvy o združenej dodávke plynu. Takto si právny predchodca žalobcu umelo udržal zákazníka a aj odberné miesto, ktoré mohlo pripadnúť novému dodávateľovi plynu. Súd prvej inštancie v závere bodu 42 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že bez relevantného prejavu vôle nebol právny predchodca žalobcu povinný preverovať dôvodnosť žiadosti z verejného registra. Súd prvej inštancie opomenul, že prílohou e-mailu žalovanej boli aj prvé dve strany zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Žalovaná právnomu predchodcovi žalobcu úplne jasne a zrozumiteľne oznámila, že predala byt a že požaduje ukončenie dodávky plynu. Ak mal napriek tomu právny predchodca žalobcu nejaké pochybnosti, tak mu nič nebránilo v tom, aby nazrel do údajov katastra nehnuteľností. Relevantné údaje katastra nehnuteľností sú dostupné každému prostredníctvom internetu. Preverenie tejto informácie by právnomu predchodcovi žalobcu trvalo iba niekoľko minút. Povedané slovami súdu prvej inštancie, nazretie do katastra nehnuteľností by pre právneho predchodcu žalobcu nepredstavovalo žiadne nepríjemné náklady a ani neadekvátne úsilie spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami. Údaje katastra nehnuteľností sú hodnoverné, pokiaľ sa nepreukáže opak. Právny predchodca žalobcu nebol oprávnený ignorovať takto odôvodnenú žiadosť o ukončenie odberu plynu. Postup právneho predchodcu žalobcu, kedy odmietol akceptovať žiadosť o ukončenie odberu plynu z dôvodu, že mu nebola zaslaná v listinnej forme poštou a naďalej žalovanej účtoval cenu za údajne spotrebovaný plyn a súvisiace služby, je jednoznačne neprofesionálnym postupom dodávateľa plynu, ktorý vedie k poškodzovaniu spotrebiteľov. Neexistuje žiadny racionálny dôvod, prečo by mala žalovaná zaplatiť cenu za plyn, ktorý bol do odberného miesta údajne dodaný po oznámení predaja nehnuteľnosti a po podaní žiadosti o ukončenie odberu plynu, keď dodávateľ ani nepreukázal, že skutočne k dodávke plynu došlo. Žalobca v bode 11. návrhu na vydanie platobného rozkazu uviedol, že vo vyúčtovacej faktúre zahrnul aj faktúru za prerušenie distribúcie plynu z dôvodu neplatenia vo výške 83,02 €. Ako prílohu pripojil cenník externých služieb prevádzkovateľa distribučnej siete a predmetnú faktúru, na ktorej je uvedené, že právny predchodca žalobcu žalovanej refakturuje náhradu nákladov na prerušenie distribúcie podľa obchodných podmienok. Žalobca vo svojich vyjadreniach vôbec neozrejmil, na základe akého zákonného alebo zmluvného ustanovenia by mu mala žalovaná uhradiť túto sumu. Neuviedol ani žiadne konkrétne ustanovenie obchodných podmienok. V tejto súvislosti žalovaná poukazuje na § 132 ods. 1 CSP, podľa ktorého bol žalobca povinný pravdivo a úplne opísať rozhodujúce skutočnosti, pričom podľa § 132 ods. 2 CSP nemožno opísanie rozhodujúcich skutočností nahradiť odkazom na označené dôkazy. Ak si žalobca túto povinnosť nesplnil, tak neunesol bremeno tvrdenia a súd prvej inštancie mal žalobcu v tejto časti zamietnuť. Namiesto toho súd prvej inštancie žalobe aj v tejto časti vyhovel. Súd prvej inštancie v bode 48. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že považuje nárok za dôvodný, pretože právny predchodca žalobcu uhradil predmetnú sumu prevádzkovateľovi distribučnej siete za prerušenie dodávky plynu. Podľa súdu prvej inštancie išlo v zásade len o refakturáciu poplatku, ktorý zaplatil právny predchodca žalobcu. Z bodu 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nie je zrejmé, na základe akého právneho dôvodu by mala byť podľa súdu prvej inštancie žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi poplatok za prerušenie dodávky plynu. Z takto formulovaného odôvodnenia nie je vôbec zrejmé, či by malo ísť o bezdôvodné obohatenie, náhradu škody, plnenie na základe zmluvy alebo o plnenie na základe osobitného zákona. Ak súd prizná žalobcovi nejaký nárok, tak by mal riadne zdôvodniť, na základe akého zákonného alebo zmluvného ustanovenia takýto nárok priznal. Súd prvej inštancie teda žalobcovi priznal plnenie bez toho, aby mal preukázaný právny dôvod plnenia. Právnym dôvodom plnenia je v zmysle § 489 Občianskeho zákonníka právny úkon, spôsobená škoda, bezdôvodné obohatenie alebo iná skutočnosť uvedená v zákone. Ak súd prvej inštancie neuviedol právny dôvod, na základe ktorého priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na plnenie, tak jednoznačne ide o nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pre priznanie nároku nepostačuje iba preukázanie hospodárskeho dôvodu záväzku podľa § 495 Občianskeho zákonníka, ale je potrebné, aby bol preukázaný aj právny dôvod vzniku záväzku (§ 489 Občianskeho zákonníka). Súd je povinný zistiť skutkový stav a na zistený skutkový stav aplikovať relevantné právne normy. Vo vzťahu k poplatku za prerušenie dodávky plynu súd prvej inštancie neaplikoval žiadnu právnu normu, ale iba bez bližšieho odôvodnenia uviedol, že žalovaná je povinná žalobcovi zaplatiť refakturovanú sumu. Úplne tu absentuje právne posúdenie veci. Ak bolo po ukončení zmluvného vzťahu odberné miesto naďalej

pripojené do distribučnej siete, tak mal prevádzkovateľ distribučnej siete, resp. právny predchodca žalobcu prerušiť dodávku plynu na náklady nového vlastníka nehnuteľnosti, ktorý neprejavil záujem o dodávku plynu a nie na náklady žalovanej, ktorá už nehnuteľnosť s predmetnou plynovou prípojkou nevlastnila. Ak dochádzalo po ukončení zmluvného vzťahu na odbernom mieste skutočne k dodávke plynu, tak to znamená, že dochádzalo zo strany nového vlastníka nehnuteľnosti k neoprávnenému odberu. Odberateľ, ktorý neoprávnené odoberá plyn, je povinný okrem náhrady škody spôsobenej samotným neoprávneným odberom zaplatiť aj náklady na prerušenie dodávky plynu. Žalobca by sa mal preto správne domáhať tohto nároku od nového vlastníka nehnuteľnosti (. a nie od žalovanej, ktorá nie je pasívne vecne legitimovaná. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na cenu za dodaný plyn a súvisiace služby za obdobie, v ktorom už neexistoval zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou. Ak právny predchodca žalobcu na základe žiadosti žalovanej o ukončenie odberu plynu nekonal, tak tým novému vlastníkovi nehnuteľnosti umožnil odber plynu bez uzavretej zmluvy o združenej dodávke plynu, čo predstavuje podľa § 82 ods. 1 písm. a) bod 2. zákon a o energetike neoprávnený odber plynu. Ak skutočne došlo zo strany nového vlastníka nehnuteľnosti po 16.01.2019 k odberu plynu, tak cenu za plyn si mal žalobca nárokovať voči tomuto novému vlastníkovi. Podľa § 82 ods. 2 zákona o energetike je odberateľ, ktorý neoprávnené odoberal plyn, povinný uhradiť dodávateľovi plynu skutočne vzniknutú škodu a ušlý zisk. Žalovaná nezapríčinila údajný neoprávnený odber plynu a zo žiadneho právneho predpisu jej nevyplýva povinnosť uhradiť vzniknutú škodu namiesto odberateľa, ktorý neoprávneným odberom spôsobil škodu. Tento stav zapríčinil právny predchodca žalobcu, ktorý nerešpektoval ukončenie zmluvného vzťahu. Pasívna vecná legitimácia škodcu vylučuje pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej, u ktorej neexistuje právny dôvod plnenia. Súd prvej inštancie v bode 46. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že žalobcovi priznal nárok na nezaplatené a vyúčtované ceny spotrebovaného plynu vo výške 285,82 eur. Ide o nesprávne a neúplné skutkové zistenie súdu prvej inštancie, pretože z rozpisu položiek, ktorý je prílohou vyúčtovacej faktúry č. XXXXXXXXXXXX, vyplýva, že právny predchodca žalobcu žalovanej okrem dodávky plynu vyúčtoval aj poplatky za distribúciu a prepravu plynu. Zo zoznamu výkonov k fakturácii od SPP - distribúcia, a. s. vyplýva, že k prerušeniu dodávky plynu malo dôjsť v máji 2019. Právny predchodca žalobcu napriek tomu žalovanej vyúčtoval stále mesačnú platbu za distribúciu plynu za obdobie od 01.06.2019 do 20.06.2019, kedy už odberné miesto nebolo pripojené do distribučnej siete. Stála mesačná platba za distribúciu plynu vo výške 3,17 eur bez DPH (3,80 eur vrátane DPH) je preto zjavne nedôvodná. Súd prvej inštancie napriek tomu žalobcovi priznal aj túto fakturovanú sumu. Z podkladov, ktoré predložil žalobca, nie je známy presný dátum prerušenia dodávky plynu. Je preto nanajvýš pravdepodobné, že čiastočne zjavne nedôvodnou je aj vyúčtovaná stále mesačná platba za distribúciu plynu za obdobie od 01.01.2019 do 31.05.2019 vo výške 23,80 eur bez DPH (28,56 eur vrátane DPH). Na základe prehľadu spotreby sa možno domnievať, že k prerušeniu dodávky plynu došlo dňa 19.05.2019, keďže po tomto dátume už nie je evidovaná žiadna spotreba. To by znamenalo, že táto čiastka vo výške 28,56 eur vrátane DPH je zjavne nedôvodná v časti 2,21 € vrátane DPH. Stála mesačná platba je fixná zložka a nezávisí od množstva dodaného plynu. Tento rozpis je aj vnútorne rozporný. Kým v prípade stálej mesačnej platby za dodávku plynu právny predchodca žalobcu žalovanej za obdobie po 18.05.2019 neúčtoval žiadnu platbu, tak v prípade stálej mesačnej platby za distribúciu plynu jej stále mesačnú platbu účtoval za obdobie do 20.06.2019. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal obsahom rozpisu fakturovaných položiek a žalobcovi priznal aj zjavne nedôvodné položky, na ktoré by žalobca nemal nárok ani vtedy, ak by boli všetky závery súdu prvej inštancie správne. Okrem toho tento rozpis položiek nasvedčuje čiastočnému premlčaniu fakturovanej sumy. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal úroky z omeškania od 01.09.2018 do zaplatenia (podľa odôvodnenia od 01.09.2019 do zaplatenia). Žalovaná v bode 5. odporu uviedla, že jej faktúry neboli doručené, v dôsledku čoho sa ani nemohla dostať do omeškania. Žalobca predložil listinný dôkaz, podľa ktorého boli jeho zásielky adresované žalovanej vracané späť z dôvodu, že ich nebolo možné žalovanej doručiť. V bode 13. dupliky potom žalovaná argumentovala, že ak právnemu predchodcovi žalobcu oznámila predaj bytu, tak sa jej mal právny predchodca žalobcu spýtať, či došlo k zmene doručovacej adresy. Žalovaná argumentovala, že nemohlo dôjsť k uplatneniu fikcie doručenia. Právny predchodca žalobcu musel na základe neúspešných doručení vedieť, že žalovaná sa na pôvodnej adrese nezdržiava. Ak právny predchodca žalobcu nedoručoval žalovanej upomienky a faktúry, tak sa dostal ako veriteľ do omeškania, čo vylučuje omeškanie žalovanej a povinnosť žalovanej platiť za toto obdobie úroky z omeškania. Ak by bol nárok dôvodný, tak žalovaná by bola povinná platiť úroky z omeškania až za obdobie po doručení platobného rozkazu. Až doručením platobného rozkazu sa žalovaná dozvedela o údajnom dlhu voči žalobcovi. Súd prvej inštancie takúto argumentáciu žalovanej v bode 50 odôvodnenia napadnutého rozsudku odmietol akceptovať. Súd prvej inštancie teda zjavne v zhode so žalobcom vychádzal z predpokladu, že žalovanej bola vyúčtovacia faktúra riadne doručená,

lebo neoznámila zmenu adresy pre doručovanie. To ale potom znamená, že súd prvej inštancie vychádzal z fikcie doručenia podľa obchodných podmienok, aj keď to vyslovene neuviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. Fikciu doručenia upravuje čl. XV ods. 2 obchodných podmienok, podľa ktorého sa písomnosť na účely zmluvy považuje za doručенú aj vtedy, ak zásielka nebola vyzdvihnutá v odbernej lehote alebo ak nebolo možné doručenie a zásielka sa vrátila ako nedoručená. Súd prvej inštancie toto ustanovenie obchodných podmienok o fikcii doručenia konkludentne akceptoval a úplne prehliadol, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Táto zmluvná podmienka je neprijateľná v zmysle generálnej klauzuly v ustanovení § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že sa v neprospech spotrebiteľa odchyľuje od § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Z tohto ustanovenia jasne vyplýva, že prejav vôle vrátane písomností je účinný voči adresátovi od okamihu, keď sa dostane do sféry dispozície. Znamená to, že adresát má konkrétnu možnosť oboznámiť sa s obsahom písomnosti. Zmluvná podmienka, podľa ktorej sa písomnosť považuje za doručенú spotrebiteľovi v prípade neprevzatia na pošte, túto požiadavku na riadne doručenie a oboznámenie sa s obsahom písomnosti nespĺňa. V dôsledku takejto zmluvnej podmienky je oprávnený záujem spotrebiteľa na riadnom doručení zásielky značne potlačený záujmami silnejšieho subjektu. Takáto zmluvná podmienka je neprijateľná z dôvodu, že v rozpore s požiadavkami dobrej viery zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že spotrebiteľovi upiera právo na riadne doručenie písomnosti. Z povahy § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na bod 46. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20S/81/2019, zo dňa 21.05.2020, podľa ktorého „Krajský súd má za to, že zmluvná podmienka, v zmysle ktorej by sa písomnosť považovala bez ďalšieho za doručенú spotrebiteľovi, napr. uložením na pošte a to aj bez toho, že by sa adresát o nej nedozvedel, ako aj zmluvná podmienka, podľa ktorej sa písomnosť považuje za doručенú bez ďalšieho v deň, ktorý je označený na zásielke ako deň neúspešného doručenia s poznámkou adresát neznámy, je spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť spotrebiteľa pri uplatňovaní jeho práv. Je potrebné mať na zreteli skutočnosť, že na strane spotrebiteľa môžu existovať objektívne príčiny, prečo sa zásielka nedostala do jeho dispozície sféry. Sťažovateľ nemôže koncipovanie vlastnej fikcie doručenia odôvodňovať tým, že táto sa uplatňuje pre obe zmluvné strany rovnako, nakoľko spotrebiteľ predstavuje slabšiu zmluvnú stranu a doručovanie písomností je koncipované v jeho zmluvných podmienkach v neprospech spotrebiteľa neprijateľným spôsobom.“ Z rovnakého právneho názoru vychádza aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 4Asan/18/2018 zo dňa 04.06.2019 (body 53. a 54. odôvodnenia). Žalovaná nemala vzhľadom na predaj bytu a zmenu jej bydliska objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom upomienok a vyúčtovacej faktúry a do jej dispozície sféry sa nedostali ani poštové poukazy na účet a SIPO lístky. Žalovaná až do doručenia platobného rozkazu nemala žiadnu informáciu o tom, že by mala mať voči žalobcovi nejaký dlh. Ak vezmeme do úvahy, že fikcia doručenia je voči spotrebiteľovi neprípustná, tak zo strany žalobcu nebola žalovanej poskytnutá súčinnosť za účelom splnenia jej údajného dlhu. Neposkytnutie potrebnej súčinnosti na splnenie dlhu dlžníkovi je v zmysle § 522 Občianskeho zákonníka omeškaním veriteľa. Veriteľ má vo všeobecnosti nielen povinnosť urobiť prípravné opatrenia na prevzatie plnenia, ale musí byť priamo súčinný pri splnení záväzku dlžníkom. Omeškania veriteľa a s tým spojená zmena v obsahu záväzku nastáva bez ohľadu na to, či veriteľ svoje omeškanie zaviniel (objektívna zodpovednosť za omeškanie). Omeškanie veriteľa má za následok, že dlžník nie je v zmysle § 520 Občianskeho zákonníka v omeškaní a v zmysle § 523 Občianskeho zákonníka nie je povinný platiť za čas veriteľovho omeškania úroky z omeškania. Ak spotrebiteľ nedisponuje údajmi o výške dlhu a nemá k dispozícii poštový poukaz, SIPO lístok alebo príkaz na úhradu, tak je dodávateľ ako veriteľ v omeškaní a spotrebiteľ mu nie je povinný za toto obdobie platiť úroky z omeškania. Spotrebiteľ nemôže v takej situácii z objektívnych dôvodov splniť svoj dlh, v dôsledku čoho je nelogické a nanajvýš nespravodlivé, aby bol za to sankcionovaný povinnosťou zaplatiť veriteľovi úroky z omeškania. Omeškanie veriteľa v zmysle § 520 Občianskeho zákonníka vylučuje omeškanie dlžníka. Žalovanej boli doručенé podklady, na základe ktorých by mohla uhradiť svoj údajný dlh (žalovaná ho v celom rozsahu neuznáva), až spolu s platobným rozkazom dňa 07.12.2022. Z uvedeného vyplýva, že ak by bol nárok žalobcu dôvodný, tak žalovaná by bola povinná v zmysle § 523 Občianskeho zákonníka zaplatiť úroky z omeškania od 08.12.2022 a nie od 01.09.2018 alebo od 01.09.2019. Súd prvej inštancie vôbec nezohľadnil omeškanie veriteľa a objektívnu nemožnosť žalovanej uhradiť pred 07.12.2022 údajný dlh. Porušenie práva žalovanej na spravodlivý súdny proces spočíva v postupe súdu prvej inštancie, ktorým došlo k porušeniu princípu rovnosti strán konania, k nerešpektovaniu spotrebiteľského charakteru sporu a k porušeniu negatívnej dôkaznej teórie. Súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal s rozhodujúcimi argumentmi žalovanej a napadnutý rozsudok v rozpore s § 220 ods. 2 CSP ani riadne neodôvodnil. Vo vzťahu k priznaným

úrokom z omeškania nemá výrok č. I. napadnutého rozsudku základ v jeho odôvodnení. Napadnutý rozsudok je výsledkom nedôslednosti a tzv. úradníckeho výkonu súdnictva. Súd prvej inštancie iba hľadal jednoduché riešenie pre zbavenie sa veci, v dôsledku čoho trpí napadnutý rozsudok viacerými vadami. Nedôslednosť postupu súdu prvej inštancie možno vidieť napr. v prehliadnutí navrhnutého dôkazu, ktorý je súčasťou súdneho spisu (e-mail žalovanej zo dňa 16.01.2019), v prekročení žalobného návrhu, v nezmyselnom výklade § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka bez uvedomenia si dôsledkov takéhoto výkladu pre prax, v priznaní zjavne nedôvodnej stálej mesačnej platby za distribúciu plynu za obdobie po prerušení dodávky plynu a v nerozlišovaní medzi absolútnou a relatívnou neplatnosťou právneho úkonu. Súd prvej inštancie sa nezaoberal skutkovým stavom a jeho právnym posúdením v celej jeho šírke. Závery súdu prvej inštancie sú väčšinou povrchné a majú charakter nedokončených úvah. Žalovaná dňa 12.05.2023 zaslala súdu prvej inštancie na základe jeho výzvy dupliku. Súd prvej inštancie zaslal žalobcovi výzvu, aby sa v lehote 15 dní od jej doručenia vyjadril k duplike žalovanej. V tejto výzve na zaslanie tripliky bol žalobca poučený, že má uviesť ďalšie skutočnosti a označiť dôkazy na svoju obranu, a že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí súd prihliadať. Táto výzva bola žalobcovi doručená dňa 23.05.2023. Žalobca súdu zaslal písomné vyjadrenie datované 30.05.2023. Z obsahu elektronického súdneho spisu a aj z časovej pečiatky elektronického podpisu na tomto vyjadrení však vyplýva, že bolo súdu zaslané až dňa 29.02.2024. Žalobca sa antidatovaním tripliky snažil navodiť dojem, že ju podal súdu prvej inštancie včas, hoci ju podal viac ako osem mesiacov po lehote. CSP nepozná tripliku. Po doručení dupliky by sa malo ukončiť písomné štádium konania a súd by už nemal vyzývať žalobcu, aby sa vyjadril k duplike žalovaného. CSP upravuje písomné štádium konania takým spôsobom, že obe procesné strany majú možnosť zaslať súdu rovnaký počet podaní vo veci samej (žalobca zasiela žalobu a repliku a žalovaný vyjadrenie k žalobe/odpor a dupliku, replika a duplika nie sú obligatórne). Ak súd prvej inštancie jednej zo strán na základe výzvy umožnil, aby uskutočnila o jedno podanie vo veci samej navyše, tak tým znevýhodnil druhú procesnú stranu. Ak už sa súd prvej inštancie rozhodol aj po doručení dupliky pokračovať v písomnom štádiu konania, tak mal následne vyzvať žalovanú, aby sa písomne vyjadrila k triplike žalobcu. Namiesto toho súd prvej inštancie zaslal žalovanej tripliku žalobcu už iba na vedomie. Súd prvej inštancie sa z nejakého dôvodu rozhodol, že v časti o zaplatenie ceny za údajne dodaný plyn, súvisiace služby a prerušenie dodávky plynu žalobe vyhovie a odmietal sa stotožniť s argumentáciou žalovanej. Súd prvej inštancie preto potreboval získať nejaké argumenty, ktoré by mohol následne uviesť v odôvodnení rozsudku. Pre súd je najjednoduchšie iba prevziať argumenty z podaní procesných strán. Práve preto vyzval súd prvej inštancie žalobcu na ďalšie písomné vyjadrenie, s týmito argumentmi žalobcu sa nekriticky stotožnil a tak ich aj prevzal do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z tohto dôvodu sa do odôvodnenia napadnutého rozsudku dostal napr. zjavný nezmysel z tripliky žalobcu (bod 4.), že v prípade e-mailu nejde o písomný právny úkon, lebo neobsahuje podpis konajúcej osoby a ani zaručený elektronický podpis. Právo písomne sa vyjadriť k vyjadreniu protistrany nemôže byť nahradené možnosťou vyjadriť sa ústne na najbližšom pojednávaní, pretože na pojednávaniach sa uskutočňujú už len stručné prednesy, nevenuje sa pozornosť detailom a len minimum z toho, čo bolo povedané, sa dostane do zápisnice o pojednávaní. Mnohokrát ani nie je možné bezprostredne reagovať na argumenty protistrany a sudca už na základe obsahu súdneho spisu a doterajších písomných vyjadrení „vie“ ako chce vo veci rozhodnúť. Na pojednávaní je tiež zásadne nepripustné uplatňovať nové skutkové tvrdenia alebo navrhovať nové dôkazy. Aj v tomto smere došlo k porušeniu princípu rovnosti strán konania. Kým žalobcovi bolo v triplike umožnené uplatniť nové skutkové tvrdenia a navrhnúť nové dôkazy, tak žalovanej bolo zaslané už len predvolanie na pojednávanie a triplika žalobcu na vedomie. Ak jedna z procesných strán dostane dodatočnú možnosť uplatňovať nové skutkové tvrdenia a navrhovať nové dôkazy, ale protistrana takúto možnosť nedostane, tak tým dochádza k zjavnému porušeniu princípu rovnosti strán konania. Strany majú mať rovnaké možnosti pre uplatňovanie skutkových tvrdení, navrhovanie dôkazov a prednášanie argumentov (princíp rovnosti zbraní). Súd prvej inštancie nemal na tripliku žalobcu vôbec prihliadať, pretože bola podaná viac ako osem mesiacov po lehote. Žalobca nepožiadaval o predĺženie lehoty na vyjadrenie, neuviedol žiadne dôvody pre takéto zmeškanie lehoty a ani súdu prvej inštancie nezaslal návrh na odpustenie zmeškania lehoty, ale namiesto toho tripliku antidatoval, keď na nej uviedol dátum 30.05.2023, aby tak vytvoril dojem, že bola podaná včas. Ak žalobca zmeškal lehotu, tak už nemal vôbec posilať súdu prvej inštancie vyjadrenie. Žalobcovi bola výzva na tripliku doručená dňa 23.05.2023. Lehotu na vyjadrenie v trvaní 15 dní tak mal do 07.06.2023 a tripliku súdu prvej inštancie zaslal až dňa 29.02.2024. Takéto zmeškanie lehoty a s tým spojené sťažovanie postupu súdu je neakceptovateľné. Žalobca bol vo výzve zo dňa 19.05.2023 riadne poučený, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí súd prihliadať (predložené a označené po márnom uplynutí 15-dňovej lehoty). Súd prvej inštancie na takéto oneskorené podanie žalobcu preto nemal vôbec prihliadať a mal voči nemu

uplatniť sudcovskú koncentráciu konania. Takýto postup súdu prvej inštancie je neakceptovateľný aj z dôvodu, že ide o spotrebiteľský spor. Súd nemôže v spotrebiteľských sporoch zvyhodňovať obchodníkov a znevýhodňovať spotrebiteľov. Z § 295 CSP dokonca vyplýva, že súd by mal prihliadať na skutočnosti v prospech spotrebiteľa aj z vlastnej iniciatívy. Súd prvej inštancie sa mal napr. zaoberať obsahom rozpisu položiek, ktorý tvorí prílohu faktúry. Súd prvej inštancie sa ohľadom údajne spotrebovaného plynu iba stotožnil s argumentmi žalobcu, vychádzal z prezumpcie správnosti faktúry vystavenej dodávateľom plynu a bez vznesenia námietky relatívnej neplatnosti právneho úkonu zo strany žalobcu považoval právny úkon žalovanej za neplatný. Nejasnosti v skutkovom stave nevyhodnotil v neprospech žalobcu, ale v neprospech žalovanej v postavení spotrebiteľa a v jej neprospech interpretoval aj nejasné ustanovenia obchodných podmienok, z ktorých jednoznačne nevyplýva nemožnosť zaslania žiadosti o ukončenie odberu plynu e-mailom. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces je jednoznačne potrebné považovať aj porušenie negatívnej dôkaznej teórie, keď súd prvej inštancie od žalovanej ako slabšej strany sporu vyžadoval, aby preukazovala neexistenciu objektívnej skutočnosti (napr. mala podľa neho preukázať, že k odberu plynu nedošlo). Takýto postup súdu vedie k neprípustnému preferovaniu záujmov dodávateľov a k nemožnosti spotrebiteľa brániť sa v súdnom konaní. Dodávateľ plynu môže spotrebiteľovi vystaviť akúkoľvek faktúru a spotrebiteľ, ktorý nemá prístup k potvrdeniam o vykonaných odpočtoch stavu plynomera, potom nemá ani možnosť účinne sa brániť v súdnom konaní. V rozpore s právom žalovanej na spravodlivé súdne konanie je aj uplatnenie prezumpcie správnosti faktúry vystavenej dodávateľom plynu, keďže takáto prezumpcia nemá žiadny zákonný základ. Nedostatočné objasnenie skutkového stavu z dôvodu nepredloženia potvrdení o vykonaných odpočtoch stavu plynomera malo byť vyhodnotené v neprospech dodávateľa plynu a nie v neprospech spotrebiteľa. Pri takomto prístupe súdu prvej inštancie bola vlastne žalovaná sankcionovaná za to, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno, a že si nespĺnil ani povinnosť tvrdenia. Znevýhodnenie žalovanej postupom súdu prvej inštancie sa napokon prejavilo aj v tom, že žalobcovi priznal nárok na poplatok za prerušenie distribúcie plynu, ktorý nebol riadne substancovaný. V odôvodnení napadnutého rozsudku sú aj argumenty, ktoré predtým neboli prezentované zo strany žalobcu a ani zo strany súdu prvej inštancie (napr. výklad ustanovení obchodných podmienok o doručovaní). Žalovaná sa tak voči týmto argumentom nemohla v konaní brániť. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s viacerými rozhodujúcimi argumentmi žalovanej. Súd prvej inštancie úplne opomenul skutkové tvrdenie žalovanej v bode 4 dupliky, že prílohou e-mailu žalovanej zo dňa 16.01.2019 boli aj žiadosť o ukončenie odberu plynu a kópia prvých dvoch strán zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Žalovaná v bode 8 dupliky argumentovala, že neplatnosť právneho úkonu pre nedodržanie formy dohodnutej zmluvnými stranami je neplatnosťou relatívnu, že žalobca nevzniesol kvalifikovanú námietku neplatnosti právneho úkonu, a že absolútna neplatnosť právneho úkonu neprichádza do úvahy. Na túto rozhodujúcu argumentáciu súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nereagoval a vôbec sa ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaobrá. Súd prvej inštancie iba uviedol, že e-mail neobsahoval podpis konajúcej osoby a poukázal na ustanovenia obchodných podmienok. Súd prvej inštancie argumentuje akoby malo ísť o absolútnu neplatnosť právneho úkonu a úplne ignoruje argumentáciu žalovanej o relatívnej neplatnosti právneho úkonu (za predpokladu, že by skutočne nebola dodržaná dohodnutá forma právneho úkonu). Súd prvej inštancie bol jednoznačne povinný vysporiadať sa s bodom 8 dupliky žalovanej, pretože išlo o rozhodujúci argument vo vzťahu k žalovanej tvrdenému ukončeniu zmluvného vzťahu. V súvislosti s ukončením odberu plynu žalovaná argumentovala, že nie je zákonnou povinnosťou vlastníka nehnuteľnosti, aby bol pripojený do distribučnej siete, z čoho vyplýva, že ukončenie zmluvného vzťahu nemožno podmieňovať tým, že nový vlastník nehnuteľnosti uzavrie s dodávateľom plynu zmluvu. Aj tento argument žalovanej zostal v odôvodnení napadnutého rozsudku bez povšimnutia súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania žalovaná argumentovala tým, že sa nemohla ako dlžník dostať do omeškania, pretože jej predmetná vyúčtovacia faktúra nebola doručená a došlo k omeškaniu veriteľa (za predpokladu, že by bol nárok dôvodný). Ani s týmto argumentom žalovanej sa súd prvej inštancie riadne nevysporiadal. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa ani náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Za podstatnú vadu odôvodnenia je považovaná situácia, kedy výrok nemá základ v odôvodnení, čo sa v tomto konaní stalo v prípade úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie mal v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, čo splnené nie je, keďže s rozhodujúcimi argumentmi žalovanej sa vôbec nevysporiadal. Súd prvej inštancie mal tiež riadne vysvetliť, ako vec právne posúdil. V bode 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý sa týka poplatku za prerušenie dodávky plynu, absentuje akékoľvek právne posúdenie veci. Súd prvej inštancie vôbec neuviedol právny dôvod, na základe ktorého priznal žalobcovi takýto nárok. Vôbec nie je z tohto bodu odôvodnenia zrejmé, či ide o náhradu škody, bezdôvodné obohatenie, plnenie na základe osobitného právneho predpisu alebo o zmluvné

plnenie. Súd prvej inštancie neodkázal na žiadnu právnu normu a ani na žiadne zmluvné ustanovenie, ktoré by malo takýto nárok žalobcu odôvodňovať. V tejto časti je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie sa obmedzil iba na skutkové zistenia ohľadom prerušenia dodávky plynu, ale na zistený skutkový stav neaplikoval žiadnu právnu normu. V bode 42 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie nevysvetlil, čo v jeho ponímaní znamená elektronický podpis a vôbec sa nevysporiadal s prvou vetou § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej je písomná forma právneho úkonu zachovaná aj v prípade e-mailu. Na toto ustanovenie poukazovala aj žalovaná v duplike. V bode 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že preddavkové platby je potrebné chápať ako samostatný nárok odlišný od pohľadávky podľa vyúčtovacej faktúry. Tento záver súdu prvej inštancie však nie je žiadnym spôsobom zdôvodnený. Ide o nedokončenú úvahu súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, ako môže jedna povinnosť predstavovať pre veriteľa dve rozdielne pohľadávky, keď dodávateľ plynu odberateľovi iba preúčtuje neuhradené preddavkové platby do vyúčtovacej faktúry. Riadne odôvodnený nie je ani bod 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie uviedol, že neuznáva námietku žalovanej o nedoručení vyúčtovacej faktúry, lebo žalovaná mala právnomu predchodcovi žalobcu oznámiť zmenu adresy pre doručovanie. Z takéhoto odôvodnenia však vôbec nevyplýva, prečo súd prvej inštancie považuje za irelevantné, že žalovanej nebola táto faktúra reálne doručená. Nie je zrejmé, či súd prvej inštancie vychádzal z nejakej fikcie doručenia, či uskutočnil nejaký výklad § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v neprospech žalovanej alebo či celkovo považoval za irelevantné doručenie faktúry a prečo neuznal argumentáciu žalovanej o omeškaní veriteľa. Súd prvej inštancie teda aj vzhľadom na argumentáciu žalovanej riadne nezdôvodnil, prečo by mala žalovaná platiť úroky z omeškania od 01.09.2019 (podľa výroku č. I. dokonca od 01.09.2018), keď sa jej táto faktúra dostala do dispozície až spolu s platobným rozkazom. Žalovaná je ako spotrebiteľ v zmysle § 4 ods. 2 písm. v) a ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch oslobodená od súdneho poplatku. Za osobitný predpis v zmysle legislatívnej poznámky je potrebné považovať aj Občiansky zákonník (viď uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obdo 45/2012, zo dňa 24.06.2013). Toto zákonné ustanovenie sa týka aj situácii, kedy sa spotrebiteľ v konaní bráni voči uplatneným nárokom obchodníka. Žalovaná preto žiada, aby jej súd prvej inštancie nevyrubil poplatok za podanie odvolania. Okrem toho u žalovanej existujú aj ďalšie dôvody pre oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 254 ods. 1 CSP. Na základe vyššie uvedeného žalovaná navrhuje, aby odvolací súd rozhodol nasledovne: I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 27C/12/2023 zo dňa 24.07.2024 v časti výroku č. I. o zaplatenie sumy 368,84 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 368,84 € od 01.09.2019 do zaplatenia mení tak, že žalobu zamietá. II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 27C/12/2023 zo dňa 24.07.2024 v časti výroku č. I. o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 368,84 € od 01.09.2018 do 31.08.2019 zrušuje a konanie v tejto časti zastavuje. III. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. alt. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 27C/12/2023 zo dňa 24.07.2024 vo výroku č. I. zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

55. K odvolaniu žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 03.10.2024 doručené súdu 04.10.2024 sa vyjadril žalobca, ktorý celú argumentáciu žalovanej v predmetnom odvolaní považuje za účelovú. Žalovaná spochybňuje riadne právne posúdenie prvostupňového súdu, ktorý v rámci odôvodnenia rozsudku poukazuje na zákonné ustanovenia, na základe jej vlastnej interpretácie právnych skutočností. Má za to, že žalovaná takto koná len s jedným cieľom, a to vyhnúť sa plneniu povinností a zámerne predlžovať súdne konanie v dôsledku rozsiahlosti písomností. Odvolanie žalovanej neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by preukázala vecnú nesprávnosť rozsudku. Žalobca svojou argumentáciou použitou v rámci konania pred súdom prvej inštancie preukázal svoj uplatňovaný nárok v plnom rozsahu, pričom tejto argumentácie sa v plnom rozsahu pridrižiava. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozhodol v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a aby v zmysle ust. § 386 písm. d) CSP odvolanie žalovanej odmietol.

56. Žalovaná podala vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu zo dňa 15.11.2024 (odvolacia replika), v ktorom uviedla. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 368,84 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 368,84 € od 01.09.2018 do zaplatenia. Žalovaná výrok č. I. napadla včas odvolaním. Žalovaná v odvolaní uviedla viaceré odvolacie dôvody, ktoré sú v odvolaní konkretizované. Žalobca bol súdom vyzvaný, aby sa v lehote 15 dní vyjadril k odvolaniu žalovanej. Žalobca požiadal súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie o ďalších 15 dní a následne dňa 04.10.2024 zaslal súdu úplne bezobsažné a všeobecne formulované vyjadrenie. Žalobca v tomto vyjadrení uviedol, že argumentáciu žalovanej považuje za účelovú, že žalovaná podľa neho spochybňuje

riadne právne posúdenie veci, a že jej jediným cieľom je vyhnúť sa plneniu povinností a zámerne predlžovať súdne konanie v dôsledku rozsiahlosti písomností. Žalobca dokonca lakonicky uviedol, že odvolanie žalovanej neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by preukázala vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku. Žalobca je presvedčený, že svojou argumentáciou preukázal v plnom rozsahu uplatňovaný nárok a pridržiava sa svojej doterajšej argumentácie. Na záver žalobca navrhol, aby odvolací súd na základe § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok potvrdil, a aby na základe § 386 písm. d) CSP odvolanie žalovanej odmietol. Žalovaná považuje vyjadrenie žalobcu za účelové a poukazuje na jeho vágny obsah bez akejkoľvek vecnej argumentácie. Takéto vyjadrenie nie je adekvátnou odpoveďou na odvolanie žalovanej, nejde o podanie vo veci samej a právny zástupca žalobcu pri jeho príprave nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Žalovaná má podozrenie, že žalobca plánuje predniesť podstatnú argumentáciu v odvolacom konaní až v odvolacej duplike, aby na jeho argumentáciu už žalovaná nemohla odpovedať. Žalovaná sa v prvom rade vyjadrí k zjavnej nezmyselnosti odvolacieho návrhu žalobcu. Žalobca navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok a zároveň odmietol odvolanie žalovanej. Je logicky vylúčené, aby odvolací súd odmietol odvolanie z dôvodu, že nemá náležitosti podľa § 363 CSP a zároveň potvrdil napadnutý rozsudok. Odvolací súd odvolanie odmietne, ak z neho nie je zrejmé, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a lebo čoho sa odvolateľ domáha. Ak odvolanie neobsahuje jednu z týchto obligatórnych obsahových náležitostí, tak odvolací súd nemôže uskutočniť meritórny prieskum napadnutého rozhodnutia a odvolanie odmietne. Ak odvolanie obsahuje všetky obligatórne obsahové náležitosti, tak potom odvolací súd uskutoční meritórny prieskum napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie buď potvrdí, zmení alebo zruší. Ak by odvolací súd odmietol odvolanie z dôvodu, že nemá obligatórne obsahové náležitosti, tak potom je vylúčené, aby napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania potvrdil. Odvolanie žalovanej jednoznačne spĺňa všetky obligatórne obsahové náležitosti podľa § 363 CSP a žalovaná má právo na to, aby bolo riadne prejednané odvolacím súdom. Žalovaná v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania riadne označila napadnutý rozsudok spisovou značkou a dátumom vydania (na napadnutom rozsudku absentuje údaj o č. k.), uviedla, že napadnutý rozsudok napáda v rozsahu výroku č. I., na úvod vymenovala všetky uplatnené odvolacie dôvody a na záver uviedla aj odvolací návrh. Ak by takéto odvolanie nemalo spĺňať obsahové náležitosti podľa § 363 CSP, tak potom je otázne, či by mohlo byť vôbec niekedy odvolanie prípustné. Zo strany žalobcu ide o absolútnu argumentačnú svojvôľu. Žalovaná napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním z dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky, že súd prvej inštancie svojim procesným postupom porušil právo žalovanej na spravodlivý súdny proces, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tieto odvolacie dôvody sú následne konkretizované v jedenástich častiach odvolania podľa jednotlivých väd napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná v časti I. uviedla, že tento odvolací dôvod je naplnený z dôvodu prekročenia žalobného návrhu súdom prvej inštancie. Prekročenie žalobného návrhu je zrejmé z porovnania petitu návrhu na vydanie platobného rozkazu a výroku č. I. napadnutého rozsudku, keďže žalobca si návrhom na vydanie platobného rozkazu uplatnil úroky z omeškania od 01.09.2019 a súd prvej inštancie mu ich priznal od 01.09.2018. Prekročenie žalobného návrhu súdom je vždy zásadnou vadou rozhodnutia, ktorá napĺňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. V tomto prípade dokonca napadnutý výrok v časti o zaplatenie úrokov z omeškania nemá základ ani v odôvodnení napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti vyznieva úplne absurdne tvrdenie žalobcu, že podľa neho žalovaná v odvolaní neuviedla žiadnu argumentáciu, ktorá by preukázala vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku. Je nepredstaviteľné, aby odvolací súd potvrdil v plnom rozsahu výrok napadnutého rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie prekročil žalobný návrh. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná konkretizovala v časti XI., kde konkretizovala postup súdu prvej inštancie, ktorým došlo k porušeniu princípu rovnosti strán konania. Ďalej zdôvodnila porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval spotrebiteľský charakter sporu, že porušil negatívnu dôkaznú teóriu, že sa riadne nevysporiadal s rozhodujúcimi argumentmi žalovanej, že napadnutý rozsudok v rozpore s § 220 ods. 2 CSP riadne neodôvodnil, a že ide o výsledok nedôslednosti a hľadania jednoduchého riešenia pre zbavenie sa veci súdom prvej inštancie. Žalovaná konkrétne poukázala aj na skutočnosť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku úplne absentuje právne posúdenie veci vo vzťahu k poplatku za prerušenie dodávky plynu a na nedostatočné odôvodnenie v bode 50 odôvodnenia napadnutého rozsudku. V bode VII. odvolania ďalej žalovaná konkretizuje, že súd prvej inštancie neuviedol žiadnu právnu normu, podľa ktorej mal žalobcovi vzniknúť takýto nárok, a že žalobca tento uplatnený nárok ani riadne nesubstancoval. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nie je zrejmé, či malo ísť o

náhradu škody, bezdôvodné obohatenie, poplatok na základe osobitného predpisu alebo o plnenie na základe zmluvy. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP žalovaná konkretizovala v bode 26 odvolania, keď poukázala na bod 42. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že mu žalovaná nepredložila e-mail zo dňa 16.01.2019. Tento listinný dôkaz bol však žalovanou riadne označený v podanom odpore, bol súdu prvej inštancie predložený ako príloha odporu a v čase rozhodovania súdu bol súčasťou súdneho spisu. Ak súd prvej inštancie napriek tomu uviedol, že ho žalovaná nepredložila a úplne ho v súdnom spise prehliadol (nachádzal sa na opačnej strane listu), tak jednoznačne došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP žalovaná konkretizovala vo viacerých častiach odvolania. V časti II. odvolania žalovaná namieta nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie ohľadom dodávky plynu, keď žalobca nepredložil žiadny dôkaz o vykonaných odpočtoch stavu počítadla určeného meradla na odbornom mieste a ani žiadnym iným spôsobom nepreukázal dodanie plynu, pričom poukazoval iba na svoju vlastnú faktúru a súd prvej inštancie mu napriek tomu takýto nárok priznal. Aj tu žalovaná namieta porušenie negatívnej dôkaznej teórie, keď súd prvej inštancie od žalovanej vyžadoval, aby preukázala, že jej plyn nebol dodaný a na faktúru dodávateľa uplatnil v spotrebiteľskom spore akúsi prezumpciu správnosti. V časti IV. odvolania žalovaná namieta, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav neaplikoval § 151 ods. 1 CSP, keď nepovažoval tvrdenia žalovanej, ktoré žalobca výslovne nepoprel, za nesporné. Na nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie žalovaná poukazuje aj v časti VI. odvolania, kde žalovaná namieta, že ustanovenia obchodných podmienok, ktoré boli záväzné iba na základe rozhodnutia ÚRSO, nepredstavujú dohodu o forme právnych úkonov, že z predmetných obchodných podmienok dokonca vôbec nevyplýva nemožnosť zaslania žiadosti o ukončenie odberu plynu dodávateľovi e-mailom, a že podľa čl. XII. ods. 3 a čl. XV. ods. 3 obchodných podmienok bola žalovaná oprávnená zaslať právnomu predchodcovi žalobcu takúto žiadosť e-mailom a právny predchodca žalobcu ju mal akceptovať. V bode IX. odvolania žalovaná namieta, že sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal obsahom rozpisu položiek vyúčtovacej faktúry a žalobcovi priznal aj zjavne nedôvodné stále mesačné platby za distribúciu plynu za obdobie po prerušení dodávky plynu. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP žalovaná konkretizovala v časti III. odvolania, kde s poukazom na § 101 a 103 Občianskeho zákonníka namieta, že súd prvej inštancie nevzťahoval premlčanie aj na časť istiny vo výške 91,20 €, keďže v dôsledku neplatenia preddavkových platieb a následného vyúčtovania týchto súm vo vyúčtovacej faktúre nevzniká dodávateľovi plynu nový nárok a nedochádza ani k pretrhnutiu pôvodnej premlčacej lehoty (opakované vyúčtovanie tej istej dlžnej sumy nespôsobuje pretrhnutie premlčacej lehoty). Nesprávne právne posúdenie veci žalovaná namieta aj v časti II. odvolania, kde sa vyjadruje k interpretácii a aplikácii § 47 ods. 8 zákona o energetike a k otázke dôkazného bremena. V časti V. odvolania žalovaná vyčerpávajúcim spôsobom napáda právne posúdenie veci ohľadom záveru súdu prvej inštancie, že e-mail žalovanej nemožno považovať za platný právny úkon z dôvodu absencie podpisu konajúcej osoby a namieta, že súd prvej inštancie vôbec nerozlišoval medzi absolútnou a relatívnou neplatnosťou právneho úkonu. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je konkretizovaný aj v časti VI. odvolania, kde žalovaná namieta, že súd prvej inštancie úplne opomenul § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu a § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. V časti VIII. odvolania žalovaná s poukazom na § 82 ods. 1 písm. a) bod 2 zákona o energetike namieta svoju pasívnu vecnú legitímáciu, čo je tiež otázka právneho posúdenia veci. Právneho posúdenia vecí sa týka aj bod X. odvolania žalovanej, kde žalovaná namieta, že súd prvej inštancie žalobcovi priznal úroky z omeškania za obdobie pred 08.12.2022 na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá pre spotrebiteľa stanovuje fikciu doručenia, keď pred týmto dátumom sa z objektívnych dôvodov nemohla žalovaná dostať do omeškania. Z vyššie uvedeného zhrnutia uplatnených odvolacích dôvodov je nepochybné, že odvolanie žalovanej má všetky obsahové náležitosti podľa § 363 CSP a odvolací súd ho v žiadnom prípade nemôže odmietnuť podľa § 386 písm. d) CSP. Žalobca ani len neuviedol, aké konkrétne obligatórne obsahové náležitosti by mali v odvolaní žalovanej absentovať. Takisto nie sú splnené podmienky pre potvrdenie výroku č. I. napadnutého rozsudku podľa § 387 ods. 1 CSP, pretože tento rozsudok trpí zásadnými vadami. Žalobca prezentuje svoje subjektívne stanovisko, podľa ktorého sa chce každý žalovaný iba vyhnúť splneniu svojich zmluvných povinností a ak sa v súdnom konaní bráni, tak vždy ide len o účelové námietky. Takýto postoj žalobcu je pochopiteľný. Je však nepochopiteľné, že sa s takýmto stanoviskom žalobcu stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý by mal byť nestranný a takpovediac „nad vecou“. Pre súd prvej inštancie totiž išlo iba o jednoduché riešenie pre zbavenie sa veci. Práve preto sa súd prvej inštancie úplne nekriticky stotožnil s argumentmi žalobcu a dokonca mu umožnil dodatočne sa písomne vyjadriť. Nielenže súd prvej inštancie prekročil žalobný návrh, ale

ide aj o priam ukázkový príklad justičného omylu v spore s ochranou slabšej strany, keď súd prvej inštancie považoval za dostatočný dôkaz o dodaní plynu samotnú faktúru vystavenú dodávateľom a namiesto toho, aby vyžadoval od dodávateľa preukázanie dodania plynu, tak vyžadoval od odberateľa v postavení spotrebiteľa, aby preukázal, že mu plyn dodaný nebol. Takýto postup súdu prvej inštancie pri vyvodzovaní skutkových záverov je neprípustný a v rozpore s negatívnou dôkaznou teóriou. Ide o podobný nezmysel ako keby sa nejaký advokát domáhal zaplataenia odmeny za konkrétne úkony právnej služby, pričom by žiadnym spôsobom nepreukázal, že dané úkony aj vykonal, súd by za dostatočný dôkaz o vykonaní úkonov právnej služby považoval ním vystavenú faktúru a od jeho klienta by vyžadoval, aby ten preukazoval, že mu právna služby dodaná nebola. Pri takomto prístupe súdu prvej inštancie môže byť obchodník v spore so spotrebiteľom úspešný prakticky na základe akejkoľvek faktúry. Ak obchodník vystaví faktúru, tak to ešte neznamená, že bol predmet fakturácie aj spotrebiteľovi dodaný. Žalobcovi nič nebránilo v tom, aby na základe námietok žalovanej v konaní predložil potvrdenia o fyzickom vykonaní odpočtov stavu plynomera na odbernom mieste vystavené prevádzkovateľom distribučnej siete. Ak žalobca nenavrhol žiadny dôkaz, ktorým by mohla byť preukázaná dodávka plynu do odberného miesta, tak súd prvej inštancie mal považovať dodanie plynu za nepreukázané a žalobu mal zamietnuť. Existencia listinného dôkazu o odpočtoch stavu plynomera vyplýva priamo z § 57 ods. 7 vyhlášky ÚRSO č. 24/2013 Z. z. Ak bol žalobca v spore pasívny a namiesto navrhovania relevantných dôkazov produkoval iba všeobecné tvrdenia o tom ako si žalovaná nesplnila svoju zmluvnú povinnosť, tak táto jeho pasivita mala pre neho znamenať stratu sporu. Tvrdenie žalobcu, že do odberného miesta dodal plyn, a že vyúčtované množstvo plynu skutočne zodpovedá odpočtom stavu plynomera na odbernom mieste, nebolo žiadnym spôsobom v konaní preukázané. Ešte predtým ako súd pristúpi k zisťovaniu skutkového stavu a následne k právnemu posúdeniu veci by mal najskôr ustáliť, ktoré skutkové tvrdenia považuje za relevantné a následne určiť, ktoré z relevantných skutkových tvrdení považuje za sporné a nesporné. Toto v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje. Súd prvej inštancie namiesto toho hneď pristúpil k skutkovému a právnemu posúdeniu veci. Hoci je prevažná časť relevantnej právnej úpravy obsiahnutá v zákone o energetike, tak súd prvej inštancie sa takmer vôbec nezaoberal jeho ustanoveniami, vôbec ich neinterpretoval a ani neaplikoval. Vo vzťahu k poplatku za prerušenie dodávky plynu dokonca úplne absentuje právne posúdenie veci. Tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje na relevantné zákonné ustanovenia, je preto zavádzajúce. Súd by nemal na zákonné ustanovenia iba poukazovať, ale by ich mal aj správne interpretovať, správne aplikovať a vysvetliť, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu tohto-ktorého zákonného ustanovenia. Ak by platil výklad § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka prezentovaný súdom prvej inštancie, tak by bol úplne znemožnený elektronický obchod. Záver súdu prvej inštancie, že právny úkon uskutočnený prostredníctvom e-mailu je neplatný, lebo neobsahuje podpis žalovanej, je úplne absurdný a je jednoznačne v rozpore so sociálnou realitou 21. storočia. Podpis konajúcej osoby a ani zaručený elektronický podpis neobsahovali podobne ako dnes e-mailové správy ani telegrafické a ďalekopisné správy a napriek tomu išlo v zmysle § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka o platné písomné právne úkony. Takýto nezmyselný a vyslovene účelový výklad § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie iba nekriticky prevzal z vyjadrenia žalobcu (tripliky) a zjavne sa nezamyslel nad možnými dôsledkami takéhoto výkladu pre bežný život väčšiny občanov SR, ktorí si objednávajú cez internet tovary a služby alebo uzatvárajú a vypovedajú zmluvy bez používania zaručeného elektronického podpisu. Súd prvej inštancie taktiež opomenul, že okrem zaručeného elektronického podpisu existujú aj iné menej dokonalé formy elektronického podpisu. Súd prvej inštancie dokonca ani riadne neustálil, čo je predmetom tohto konania, keď vôbec nevenoval pozornosť rozpisu položiek vyúčtovacej faktúry, z ktorého vyplýva, že žalobca žalovanej okrem ceny za údajne spotrebované množstvo plynu účtoval aj mesačné platby za distribúciu plynu, z ktorých časť bola zjavne nedôvodná. Skutkové a právne posúdenie veci v napadnutom rozsudku je úplne povrchné a prevažne je iba nekriticky prevzaté z podaní žalobcu. Pre napadnutý rozsudok je príznačné, že prináša príliš jednoduché, strohé a neúplné odpovede na komplexné skutkové a právne otázky. Toto nemožno v žiadnom prípade nazvať riadnym právnym posúdením veci. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej svedčí o tom, že žalobca nie je schopný vyvrátiť odvolaciu argumentáciu žalovanej, čím iba sám dosvedčuje, že odvolanie je dôvodné. V opačnom prípade by predniesol relevantnú argumentáciu k jednotlivým uplatneným odvolacím dôvodom. Žalobca sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu sťažuje na údajnú rozsiahlosť podaní žalovanej a obviňuje žalovanú z úmyselného predlžovania súdneho konania. Žalovaná si dovoľí uviesť, že je j odvolanie nie je rozsiahle, pretože v niektorých súdnych konaniach podávajú odvolatelia podstatne rozsiahlejšie odvolania. Počet strán odvolania je na uvážení žalovanej a jej právneho zástupcu. Jeho rozsah zodpovedá počtu väd napadnutého rozsudku a ich závažnosti. Ak súd prvej inštancie príde s jednoduchými odpoveďami na nastolené skutkové a právne otázky, tak je

samozrejme, že odvolateľ bude mať snahu komplexne odvolaciemu súdu vysvetliť danú problematiku a odvolanie bude mať viac strán. Ak by sa súd prvej inštancie komplexne zaoberal predmetom konania tak po skutkovej ako aj právnej stránke a nehľadal by iba jednoduché východisko pre zbavenie sa veci, tak by žalovaná nemusela podávať takéto odvolanie, v ktorom identifikuje päť odvolacích dôvodov a väčšie množstvo vád napadnutého rozsudku vrátane takej zásadnej vady, akou je prekročenia žalobného návrhu. Ak niektorá zo strán vo svojich podaniach uvádza komplexné skutkové a právne závery, tak spravidla to nevedie k predlžovaniu konania, ale k jeho urýchleniu. Žalovaná odmieta tvrdenia žalobcu, že by mala mať nejakú snahu predlžovať toto súdne konanie. Toto súdne konanie nepredlžuje žalovaná, ale žalobca. Žalobca (resp. jeho právny predchodca) najskôr podal návrh na vydanie platobného rozkazu na miestne neprislúšný súd, v dôsledku čoho muselo dôjsť k postúpeniu sporu, potom zaslal súdu prvej inštancie vyjadrenie (tripliku) viac ako osem mesiacov po lehote, čím oddialil nariadenie pojednávania a teraz v odvolacom konaní žiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie k odvolaniu žalovanej o ďalších 15 dní, aby mohol vyhotoviť a zaslať súdu úplne bezobsažné a nezmyselné vyjadrenie v rozsahu jednej strany. Túto žiadosť o predĺženie lehoty na vyjadrenie pritom odôvodňoval potrebou dôkladného preštudovania odvolania žalovanej, potrebou konzultácie so svojim právnym zástupcom a svojimi internými procesmi. Postup súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nesťažuje žalovaná, ale ho od začiatku sťažuje žalobca. Žalobca dokonca vo svojom vyjadrení uviedol, že v rámci konania pred súdom prvej inštancie preukázal svoj uplatňovaný nárok v plnom rozsahu. Ak je žalobca presvedčený o tom, že ním uplatnený nárok preukázal v plnom rozsahu, tak potom nie je zrejmé, prečo nepodal odvolanie voči výroku č. II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu čiastočne zamietol. Už samotné tvrdenie žalobcu, že argumentáciou preukázal svoj uplatňovaný nárok, je nezmyselné, pretože uplatňovaný nárok sa nepreukazuje argumentáciou, ale skutkovými tvrdeniami a navrhovaním relevantných dôkazov. Žalobca nenavrhol žiadny relevantný dôkaz, ktorým by preukázal dodanie vyúčtovaného množstva plynu do odberného miesta. Argumentácia je iba prostriedkom na presvedčanie súdu o svojich skutkových a právnych záveroch a nemôže nahradiť skutkové tvrdenia a relevantné dôkazy. Žalobca nemôže v konaní úspešne argumentovať niečím, čo nepredložil (potvrdenie o odpočtoch stavu plynomera) a niečím, čo nepreukázal (dodávka určitého množstva plynu do odberného miesta). Žalovaná si dovoľí upozorniť odvolací súd na skutočnosť, že súd prvej inštancie pokračuje v porušovaní jej práva na spravodlivý súdny proces aj v odvolacom konaní. Kým žalobca mal na vyjadrenie k odvolaniu žalovanej lehotu 30 dní, tak žalovanej súd prvej inštancie umožnil vyjadriť sa k vyjadreniu žalobcu v lehote 10 dní. Takýto postup súdu prvej inštancie je porušením princípu rovnosti strán konania. Rovnosť strán konania v zmysle čl. 6 základných zásad CSP je potrebné chápať ako tzv. funkčnú rovnosť spočívajúcu v takom procesnom postupe súdu, aby sa každej zo sporových strán umožnilo v rovnakej miere realizovať svoje procesné oprávnenia. To sa prejavuje aj v rovnosti zbraní, kedy by každá zo strán mala mať rovnakú mieru možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Takáto rovnaká miera možností je prakticky vylúčená vtedy, ak má jedna zo strán nepomerne dlhšiu lehotu na vyjadrenie ako druhá strana. Súd prvej inštancie tak opätovne svojim procesným postupom v konaní zvýhodnil žalobcu a znevýhodnil žalovanú. Súd prvej inštancie ani nemal vyhovieť žiadosti žalobcu o predĺženie lehoty na vyjadrenie k odvolaniu žalovanej, lebo v nej žalobca neuviedol žiadne relevantné dôvody pre predĺženie lehoty. Ak bola žalovaná schopná v 15-dňovej lehote pripraviť odvolanie s komplexnou skutkovou a právnou argumentáciou, tak ani pre žalobcu by nemal byť problém zaujať k takémuto odvolaniu stanovisko v 15-dňovej lehote stanovenej súdom. Žalovaná v plnom rozsahu poukazuje na podané odvolanie a žiada, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jej odvolacieho návrhu.

57. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca tak, že v plnom rozsahu sa pridriava skutočnosťami uvedenými vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu, pričom napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Naďalej je toho názoru, že v rámci odvolacej argumentácie neboli uvedené skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť predmetného rozsudku. S poukazom na uvedené žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

58. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383

Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku) a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

59. Vzhľadom na dôvody odvolania žalovanej bolo predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a právne správne posúdil nárok žalobcu.

60. Súd prvej inštancie v danej veci rozhodol na základe podanej žaloby, odôvodnenej tým, že žalobca (pôvodne innogy Slovensko s.r.o., Hviezdoslavovo námestie 13, Bratislava, IČO: 44 291 809) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Senica dňa 07.03.2022 domáhal proti žalovanej zaplata sumy 406,14 eur s príslušenstvom. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná ako odberateľ dňa 01.08.2013 uzavrela zmluvu o združenej dodávke plynu s dodávateľom innogy Slovensko, s.r.o. Podľa uzatvorenej Zmluvy sa žalobca zaviazal žalovanej dodávať plyn a zabezpečiť poskytovanie distribučných služieb. Žalovaná sa zaviazala plyn a distribučné služby odoberať, pričom za dodávku plynu a za poskytnuté distribučné služby sa zaviazala zaplatiť žalobcovi dohodnuté ceny. Odborné miesto dodávky plynu a poskytovania distribučných služieb bolo na adrese X. F. XX/XX, F. s POD kódom odberného miesta: AKSPDIS000120487407. Žalobca fakturoval žalovanej dodávku plynu, distribučné služby a ostatné regulované poplatky podľa údajov o spotrebe plynu zistených na odbernom mieste odpočtom určeného meradla alebo podľa typového diagramu dodávky v súlade s prevádzkovým poriadkom a technickými podmienkami. Zúčtovacie obdobie je vymedzené pravidelnými odpočtami určených meradiel. Žalobca vykonával vyúčtovanie odberu plynu formou vyúčtovacej faktúry za príslušné odberné miesto.

61. Žalobca tvrdil, že žalovaná dňa 01.08.2013 uzatvorila zmluvu o združenej dodávke plynu s dodávateľom innogy Slovensko, s.r.o., Hviezdoslavovo námestie 13, Bratislava, IČO 44291809. Okresný súd Senica uznesením č.k. 5Csp/10/2022-54, zo dňa 29.07.2022, rozhodol, že v konaní pokračuje so žalobcom ako právny nástupcom pôvodného žalobcu. V odôvodnení uznesenia súd iba uviedol, že z výpisu z Obchodného registra zistil, že žalobca - spoločnosť innogy Slovensko s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 13, 811 02 Bratislava, IČO: 44 291 809 zanikla v dôsledku zlúčenia s tým, že právny nástupcom sa stala spoločnosť Východoslovenská energetika a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 44 483 767.

62. Podľa § 64 Civilného sporového poriadku, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právny nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

63. Vzhľadom k tomu, že žalobca zanikol počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodol o pokračovaní v konaní s právny nástupcom žalobcu. Vecná legitímácia, či už aktívna alebo pasívna sa vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Aktívnu legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Súd skúma aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného z úradnej povinnosti. V danom prípade súd prvej inštancie aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu neskúmal. V civilnom sporovom konaní sa rozlišuje procesnú legitímáciu a vecnú legitímáciu. Procesnou legitímáciou rozumieme oprávnenie byť stranou v spore. Vecnou legitímáciou rozumieme z hmotného práva vyplývajúci stav svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Či je strana vecne legitimovaná, buď aktívne (na strane žalobcu) alebo pasívne (na strane žalovaného), ukáže sa v konečnom vecnom súdnom rozhodnutí. Nedostatok vecnej legitímácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konkrétnom konaní. Vecná legitímácia má význam v každom sporovom konaní. Nedostatok vecnej legitímácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konaní.

64. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní vôbec nezaoberal a iba uznesením rozhodol o pokračovaní v konaní s obchodnou spoločnosťou Východoslovenská energetika, a.s. Košice. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca) nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porovnaj rozsudok NS SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

65. Povinnosťou žalobcu, ktorý v žalobe tvrdil, že jeho právny predchodca uzavrel so žalovanou ako odberateľom dňa 01.08.2013 zmluvu o združenej dodávke plynu s dodávateľom innogy Slovensko, s.r.o., bolo preukázať svoje právne nástupníctvo v danej veci a zároveň vecnú legitímáciu k uplatňovanému nároku. Podľa uzatvorenej Zmluvy sa žalobca zaviazal žalovanej dodávať plyn a zabezpečiť poskytovanie distribučných služieb. Tvrdenie žalobcu, že dodanie a odobratie plnenia preukazujú vystavené vyúčtovacie faktúry, v ktorých je uvedený rozpis fakturovanej sumy, právne neobstojí. Bez predloženia príslušných dokladov, zostal žalobca len v rovine tvrdenia a preto námietka žalovanej v podanom odvolaní o neunesení dôkazného bremena žalobcom k právnemu základu predmetu sporu, od ktorého žalobca odvíja nárok je dovodná. Žalobca v podaní, ktoré bolo súdu doručené dňa 29.2.2024 poukazuje na skutočnosť, že výlučne merania žalobcu majú relevanciu, s poukazom na ustanovenie § 56 ods. 3 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 24/2013 Z. z., ktorou sa ustanovujú pravidlá pre fungovanie vnútorného trhu s elektrinou a pravidlá pre fungovanie vnútorného trhu s plynom, z ktorého uvedená skutočnosť vyplýva a podľa ktorého: „Vyúčtovanie odberu plynu vykonáva dodávateľ plynu najmenej jedenkrát ročne formou zúčtovacej faktúry. Podkladom na vyúčtovanie odberu plynu je zistenie stavu meracieho zariadenia vykonané prevádzkovateľom distribučnej siete.“ Žalovaná tak dôvodne v podanom odvolaní namietala, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že na odbernom mieste skutočne došlo k dodávke zemného plynu a ani to, že bol zemný plyn skutočne dodaný v množstve, ktoré je uvedené v predmetnej faktúre. Žalovaná vyslovene namietala, že žalobca nepreukázal, že fakturované sumy vychádzajú z odpočtov stavu plynomera a tieto sumy ani nezodôvodnil. Žalobca iba poukázal na § 56 ods. 3 vyhlášky ÚRSO č. 24/2013 Z. z., avšak k vyjadreniu nepripojil žiadny dôkaz o vykonaných odpočtoch stavu počítadla určeného meradla na odbernom mieste. Žalovaná tiež dôvodne namietala záver súdu, že za dôkaz o spotrebe zemného plynu považuje vyúčtovaciu faktúru. Takéto skutkové zistenie súdu prvej inštancie je nesprávne, pretože vyúčtovaciu faktúru vystavil právny predchodca žalobcu. Samotná faktúra vystavená obchodníkom (dodávateľom) nie je žiadnym relevantným dôkazom o tom, že skutočne došlo aj k dodaniu tovaru alebo služby. Na preukázanie dodávky zemného plynu sa vyžaduje práve predloženie listinných dôkazov o vykonaných odpočtoch stavu počítadla určeného meradla. Pokiaľ dodávateľ plynu odberateľovi iba vyúčtuje cenu za spotrebovaný zemný plyn, ale nepreukáže aj skutočnú spotrebu zemného plynu, tak vzniká priestor pre špekulácie zo strany dodávateľov plynu. Práve preto by nemal súd vychádzať iba z faktúry. Pokiaľ súd považuje za dôkaz o spotrebe zemného plynu samotnú faktúru vystavenú dodávateľom plynu, tak potom si môže dodávateľ plynu vyúčtovať prakticky akékoľvek množstvo zemného plynu. Súd prvej inštancie nesprávne vychádza z prezumpcie správnosti vystavenej faktúry a odmieta pripustiť, že spotrebované množstvo zemného plynu uvedené vo faktúre môže byť fiktívne.

66. Odvolací súd hodnotí rozhodnutie mestského súdu a tiež jeho odôvodnenie ako nepreskúmateľné. Vady zakladajúce zmatečnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmatečné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

67. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

68. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

69. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že rozsudok súd prvej inštancie a jeho odôvodnenie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné, nejasné a nezrozumiteľné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitost' zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Rozsudok tak nenapĺňuje požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti, neobsahuje pádne hodnotenie dôkazov.

70. V odvolaní žalovaná dôvodne namietala, že rozsudok je nepreskúmateľný a samotné odôvodnenie rozsudku je zmätočné, nedostatočné a neúplné a súd porušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

71. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí venovať presvedčivému odôvodneniu svojho záveru o dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť, v čom jej nesprávnosť spočíva. Odôvodnenie záveru súdu musí byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na tvrdenie žalovanej, že žalobca svoj nárok nepreukázal, nepredložil konkrétne dôkazy, a neskúmal, v akom rozsahu a či je nárok žalobcu dôvodný, iba konštatoval, že predložené faktúry sú dostatočným dôkazom k záveru o dôvodnosti žaloby. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je odôvodnený v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, nakoľko súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom a odňal žalovanej možnosť konať pred súdom. Rozhodnutie súdu nie je potom jasné a zrozumiteľné, nedáva odpovede

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).